

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2012. máj.–jún.
XVII/3. szám

Ára: 290,- Ft

Jásd – kegyeszobor

Regina caeli – Mennyek Királynője

Regina caeli, laetare, alleluia:	Mennynek Királyné asszonya, örülj szép Szűz, alleluja,
Quia quem meruisti portare, alleluia,	Mert kit méhedben hordozni méltó voltál, alleluja.
Resurrexit, sicut dixit, alleluia,	Amint megmondotta vala, feltámadott, alleluja.
Ora pro nobis Deum, alleluia.	Imádd Istent, hogy lemossa bűneinket, alleluja.
V. Gaude et laetare, Virgo Maria, alleluia.	V. Örülj és örvendezz Szűz Mária, alleluja!
R. Quia surrexit Dominus vere, alleluia.	R. Mert valóban feltámadott az Úr, alleluja!
Oremus. Deus, qui per resurrectionem Filii tui, Domini nostri Iesu Christi mundum laetificare dignatus es: praesta, quaesumus; ut per eius Genetricem Virginem Mariam, perpetuae capiamus gaudia vitae. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.	Könyörögjünk! Úristen, ki szent Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztus feltámadásával a világot megörvendeztetni méltóztattál, add, kérünk, hogy az ő anyja, Szűz Mária által az örök élet örömeit elnyerhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. – Ámen.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár, P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József. Teológiaiag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Regina caeli.....	1
A katolikus pap – alter Christus	1
Isten barátaiává tett bennünket a papaszentelés által	2
A papok hivatása	4
Mindszenty bíboros teljes jogi, erkölcsi és politikai rehabilitálása	7
Az imáról.....	9
Az imáról szóló tanítás.....	10
Ábrahám imája tanítson minket	11
Úrnapja, Úrangyala imádsága	12
A hagyomány és a haladás egymást kiegészítő fogalmak	14
Katolikusellenes uszítás folyt az ateista felvonuláson.....	15
Az új megtérőkre leselkedő öt legfőbb veszély.....	16
Istennek ajánlom magam, az Ő jósága és világossága ad nekem biztonságot.....	18
Hálásak vagyunk a pápának hitéért, erejéért és kedvességéért.....	20
II. János Pál pápa: Nyíljatok meg Krisztus lelkének!	21
Lábnymok	27
Mária-kegyhelyek	
Jásd-Szentkút.....	28
Mária Korszaka	
Leányfalusi lelkigyakorlat.....	29
A Máriának szentelt pap Mária tulajdona	29
Rózsafüzér	
A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot.....	38
Örömben sírva fakadt	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szűz Mária szobor, Sevilla

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Regina caeli

A Regina coeli vagy Regina caeli („Mennyek Királynője”) a Katolikus Egyház ősi latin Mária-himnusza. Nevét, mint más imádságok, a kezdősoráról kapta. Egyike a négy (évszakonként váltakozó) Mária-antifónának, előírás szerint a nap végén éneklik vagy recitálják (vagy kompletoriumon vagy vesperáson), tehát tipikusan éjjeli ima. Nagyszombattól Pünkösdvásárnapig az Űrangyala (Angelus) helyett mondják.

Szerzője ismeretlen, de a legenda szerint Nagy Szent Gergely pápa egy húsvét reggelen angyaloktól hallotta énekelni az ima első három sorát, miközben egy szertartás keretében meztláb haladt a Szent Lukács evangélista által festett, az Szent Szület ábrázoló ikon mögött. Ekkor isteni sugallatra hozzáadta a negyedik sort is. Egy másik, jelenleg megalapozatlan elmélet szerint V. Gergely pápa a szerző.

A himnuszhoz – hasonlóan a többi Mária-antifónához – verzikus és könyörgés is tartozik (ezt használja XVI. Benedek pápa is):

A katolikus pap – alter Christus

Az áldozópap felszentelt szolga, aki Krisztus személyében (in persona Christi) mutatja be a szentmiseáldozatot. A szentelésben kapott megjelöltség a Pap-Krisztushoz tesz hasonlóná (signum configurativum), szent hatalommal képesít az Egyetlen Főpap személyében való cselekvésre (signum potestativum).

A mi Urunk Jézus Krisztus egyetlen papsága a szolgálati papság által válik jelenvalóná, akárcsak Krisztus – dicsőítő, engesztelő, könyörgő, hálaadó, s a bűnök bocsánatára rendelt – megváltó áldozata egyszer és mindenkorra megtörtént, egyetlen volta az Egyház eucharisztikus áldozatában jelenlővő válik.

Boldog II. János Pál pápa *Dominicae coenae* apostoli levelében (1980. február 24.) világosan kifejti ezt az igazságot: „az „in persona Christi” kifejezés sokkal többet jelent, mint a Krisztus „nevében” vagy a Krisztust „helyettesítve”. Krisztus személyében, vagyis a sajátos, szentségi azonosulásban az Örök Főpappal, Aki szerzője és elsődleges alanya az Ő saját Áldozatának, amelyben, igazság szerint, senki sem helyettesítheti Őt.” Az ordo szentsége által a pap Krisztushoz lesz hasonlóná oly módon, hogy Krisztusnak, a Főnek személyében képes cselekedni szent hatalommal,

hogy följánlja az áldozatot és megbocsássa a bűnöket. Azok a megkeresztelt férfiak tehát, akik megkapták a szolgálati papság ajándékát, szentségileg új és sajátos küldetést kaptak: jelenítsék meg Isten népe körében magának Krisztusnak, mint az Egyház fejének és legfőbb pásztorának hármasság – prófétái, kultikus és királyi – hivatalát.

A felszentelt pap Krisztus helyettese, követe közöttünk. Az újszövetségi preszbiterosz / presbyter kifejezés nemcsak kultikus tevékenységre utal, hanem magában foglalja az igehirdetői és a pásztori tevékenységet is.

A testté lett Ige isteni személye és mindazok az emberek, akiket testvéreként magához ölelt, s akikhez a belőle áramló természetfölötti hatás eljutott, egy testet alkotnak, amelynek Krisztus a feje. Az Úr Krisztus személyében cselekvő papra tehát nemcsak az Úr Jézus Krisztus valóságos teste van reá bízva, hanem sajátos hatalmat kapott a titokzatos test, az Egyház vezetői szolgálatára is.

Fülep Dániel

Isten barátaivá tett bennünket a papszentelés által

Szent Péter és Szent Pál apostolfejedelmek ünnepe az idén különös jelentőséget kapott, minthogy e napon emlékezett a világegyház Joseph Ratzinger, XVI. Benedek pappá szentelésének 60. évfordulójára. A Szentatya az ünnepi misén mondott homíliáját is ezzel a visszaemlékezéssel kezdte János evangéliumából a búcsúzó Jézus szavait idézve: „Nem nevezlek többé benneteket szolgáknak, hanem barátainknak” (Jn 15, 15).

„Hatvan évvel pappá szentelésem napja után még fülemben csengenek Jézus szavai, amelyeket a mi nagy érsekünk, Faulhaber bíboros kissé halk, de erős hangon hozzánk, új papokhoz intézett a papszentelés alatt. Az akkori liturgia lefolyása szerint e szavak azt jelentették, hogy az új papok megkapták a felhatalmazást a bűnök megbocsátására. „Többé nem szolgák, hanem barátok”: tudtam és ma is tudatában vagyok, hogy ebben a pillanatban ezek nem csupán rituális szavak voltak, nem is egyszerűen szentírási idézetek.

Az Úr egészen személyesen hozzám intézte e szavakat. A keresztségben és a bérnyelésben már magához vonzott bennünket, befogadott Isten családjába. Tudatában voltam, hogy abban a pillanatban valami több történt. Jézus barátjának nevez engem. Befogad azok körébe, akikhez a Cenákulumban e szavakat intézte. Azok körébe, akiket egészen különleges módon ismer, és akik arra hívtak, hogy különleges módon ismerjék Őt. Megadja

a képességet nekem, ami csaknem félelemmel tölt el, hogy azt tegyem, amit egyedül Ő, Isten Fia mondhat és tehet törvényesen: „Én megbocsátom bűneidet.”

Azt akarja, hogy az ő megbízásából kiejthessen az „én” szót, amely nem csupán szó, hanem olyan tett, amely a legmélyebb változást eszközli a lét legmélyén. Tudom, hogy e szavak mögött ott van az Ő Szenvedése, amelyet miattunk és értünk viselt el. Tudom, hogy a bűnbocsátnak megvan az ára: a Szenvedésben Ő leszállott bűneink legsötétebb és legszennesebb mélységeibe. Leszállott vétkeink éjszakájába, mert csak így alakíthatta át azokat.

A bűnbocsátnak megbízásával lehetővé teszi, hogy egy pillantást vessek az ember örvényébe és az Ő emberekért vállalt szenvedése nagyságára. Ezt mondja nekem: Többé nem szolgám, hanem barátom. Reám bízva az eucharisztikus átváltoztatás szavait. Képesnek tart arra, hogy hirdessem Igéjét, hogy helyesen értelmezem, és elvigyem a mai emberekhez. Reám bízva magát: „Nem vagytok többé szolgák, hanem barátaim.” E szavak nagy belső örömet keltenek, de ugyanakkor megremegtetnek évtizedeken át gyengeségeink és az ő kimeríthetetlen jósága megtapasztalásával.”

A Szentatya e szép vallomás után a papi életküldetést elemezte a Jó Pásztorról szóló példabeszédre és a szőlőtő-szőlővesszők hasonlatára utalva. Újra csak a Jézus és a papok közötti barátságot hangsúlyozta, amelynek lényege egy régi mondás szerint: Idem velle, idem nolle ugyanazt akarni és ugyanazt nem akarni. A barátság a gondolkodás és az akarás közössége, egysége. Jézus a Jó Pásztorról szóló példabeszédben a kölcsönös ismeretet hangsúlyozta.

A papnak egyre jobban ismernie kell a Mestert, megismerni Őt a Szentírásban, a szentségekben, találkozni vele az imában, a szentek közösségében, azokban a személyekben, akiket hozzájuk küld. Az akarás egysége pedig azt jelenti, hogy készségesen követem akaratát, hogy Vele azonosuljak. Végül a jó Pásztor életét adja juhaiért. A pap Jézus barátja, Ővele másokért él.

A szőlőtő-szőlővesszők egységének hasonlata pedig arra figyelmezteti a papokat, hogy apostoli munkájuk csak úgy lesz gyümölcsöző, ha egységben maradnak Jézussal. Mi az a gyümölcs, amit az Úr vár tőlünk?

A szőlőtő termése a bor, amely a szeretet szimbóluma. Az Isten és a felebarát közötti egy szeretete a Törvény összefoglalata. E szeretet megvalósulása, az Istenhez és Jézushoz való hasonulás türelmet, alázatot, az akarat nevelését és érlelődését követeli. A Krisztushoz és Egyházához való hűség belső követelménye szenvedéssel jár. A szeretet önátadást, adást jelent, és ez a kereszt jele alatt történik.

XVI. Benedek homíliája végén ismét hálát adott az Úrnak 60 év papi szolgálatáért, azért, hogy barátjának fogadta, mint valamennyi papot. Háláját fejezte ki mindazoknak, akik nevelték és papi élete során segítették. És mindezek mögött az az fohászima rejlik, hogy az Úr jóságában fogadjon be bennünket örömébe. Ámen.

Vatikáni Rádió, 2011.06.29.

A papok hivatása

Nagycsütörtökön délelőtt XVI. Benedek pápa a Szent Péter bazilikában mutatta be a krizmaszentelő szentmisét bíborosokkal, püspökökkel, római plébánosokkal és más Rómában élő vagy tartózkodó papokkal és szerzetesekkel. Összesen mintegy 1600 pap koncelebrált a pápával, akik a szertartás során megújították a papszentelés alkalmával tett ünnepélyes ígéreteiket. A krizmaszentelő elnevezés arra utal, hogy ezen a szentmisén szentelik meg a szentségek kiszolgáltatásánál az év során használt krizmát és olajokat.

A pápa alacsony kerekas állványzaton haladt végig a Szent Péter bazilika központi hajóján, miközben köszöntötte és megáldotta a szentmisére egybegyűlt több, mint 5 ezer hívőt. A szertartás 2 órahosszat tartott. A krizmaszentelő misét minden egyházmegyében a püspök papjaival együtt mutatja be saját székesegyházában, a helyi egyház egységének jelképeként. Ezt tette a Szentatya is papjaival, mint a római egyházmegye püspöke.

Homíliájában a pápa a papok hivatásáról elmélkedett, amely az Úr iránti engedelmségben, nem pedig az önmegvalósításban fejeződik ki. Minden egybegyűltet arra bátorított, hogy küzdjön a mai társadalomban uralkodó vallási tudatlanság ellen, melyre jó alkalmat ad majd a Hit Éve.

Szentbeszédét a pápa azzal kezdte, hogy felidézte a papszentelés magaslatos pillanatát, amellyel örökre Istennek szentelték életüket, hogy Istentől elindulva szolgálhassák az embereket. De reális életünkben is Isten emberei vagyunk, közösségben Jézus Krisztussal? – kérdezte a pápa a krizmaszentelő szentmisére egybegyűlt papoktól. Ezen a szertartáson, amikor megújítják ígéreteiket a Szentatya azt kérte a papoktól, hogy mondjanak le saját ambícióikról és váljanak teljesen hasonlónak Krisztushoz, Aki nem uralkodik, hanem szolgál és nem kér, hanem ad. A papoktól az emberek azt várják, hogy ne saját kényük-kedvük szerint alakítsák életüket, hanem engedjék, hogy Krisztus rendelkezzen velük. A pápa tisztában van azzal, hogy mennyire nehéz ez a Krisztussal való azonosulás az Egyház ma olykor drámai helyzetében.

Papok egy csoportja nemrég egy európai országban közzétett egy engedetlenségi felhívást. (A Szentatya ugyan nem említette meg az ország nevét, de a VR német nyelvű honlapja Ausztriáról beszél.) Az említett felhívás konkrét javaslatokat is tartalmaz pl. a nők pappá szentelésével kapcsolatban, amelyről pedig a Tanítóhivatal végérvényes döntést hozott. II. János Pál visszavonhatatlan módon közölte, hogy e kérdésben az Egyház nem kapott semmiféle mandátumot Jézustól. Az engedetlenség valóban az igazi út lenne? Biztos, hogy ez jelentené az Úr Jézushoz való igazodást, amely pedig előfeltétele az igazi megújulásnak? Vagy inkább arról van szó, hogy kétségbeesetten valamit tenni akarunk és az Egyházat saját vágyaink és elképzeléseink szerint akarjuk átalakítani?

Az engedetlenség kezdeményezői arra hivatkoznak, hogy az egyházi intézmény lassú és az Egyházat brutális eszközökkel kell új utakra terelni, hogy megfeleljen a mai elvárásoknak. A pápa elismeri, hogy Krisztus is kiigazította az emberi hagyományokat, amelyek elfojtani készültek Isten ígéjét és akaratát. Valójában azonban Jézus ezt azért tette, hogy újból felébressze az Isten igazi akaratára iránti engedelmséget. Jézus azzal váltotta valóra és tette hitelessé küldetését, hogy engedelmségből vállalta a Keresztet is. Nem a saját, hanem az Atya akaratát teljesítette, ebben nyilvánul meg a Fiú alázata és egyben istensége és az mutatja az utat a ma számára is.

A papok hivatása nem az, hogy saját elméleteiket és privát véleményeiket hirdessék, hanem az Egyház hitét. Azoknak, akik erre úgy tekintenek, mint az Egyház merevségére és mozdulatlanságára, a Szentatya a zsinatutáni időszakot idézi, amikor számtalan új lelkeségi mozgalom született, a megújulás olykor váratlan megnyilatkozásai, amelyek kézzelfoghatóvá tették az anyaszentegyház életerejét és a Szentlélek megújító hatalmát. Ha azokra a személyekre tekintünk, akikből ezek az új források fakadtak, akkor azt látjuk, hogy a hit öröme, az engedelmség gyökeressége, a reménység lendülete és a szeretet ereje vezette őket. Krisztus alakja olykor túlságosan nagy és elérhetetlenül magasnak tűnik. De az Úr tudja ezt, és ezért gondoskodott arról, hogy fokozatosan vezessen el bennünket erre a nagyságra. Egyfajta „tolmácsolásai” modelleket jelölt meg számunkra, hogy közelebb vigyen bennünket Krisztushoz.

Éppen emiatt pl. Szent Pál féltékenység nélkül ezt mondta közösségeinek: engem kövessetek, mert én Krisztushoz tartozom. Pál apostoltól kezdve a történelem során folytonosan voltak Krisztus útjának mutatói, akik történelmi alakokban jelentek meg. „Előttünk, papok előtt szent papok sora áll, akik megelőztek minket és mutatják az utat, mint szmirnei Polikárp, Antióchiai

Ignác, Ambrus, Ágoston, Nagy Szent Gergely, Loyolai Ignác, Borromei Károly, Vianney János, a múlt század vértanú papjai, egészen II. János Pál pápáig, aki a cselekedetekben és a szenvedésben „ajándékként és titokként”, a Krisztushoz hasonulás példája volt mindenki számára. A szentek mutatják meg igazán, miként működik a megújulás és hogyan állhatunk szolgálatába. Általuk értjük meg azt is, hogy Isten nem a nagy számokat, nem a látványos sikereket nézi, hanem a mustármag alázatos jelében látja meg a győzelmet.

A krizmaszentelő szentmisén a Szent Péter bazilikában a pápa végül a vallási tudatlanságról végzett megfontolást, mely annyira „terjedőben van ebben a mi okos mai társadalmunkban.” Sokan a hit alapelemeit sem ismerik, pedig korábban ezt még a kisgyermek is tudták. Ám ahhoz, hogy Istenben éljünk és szeressük őt, tudnunk kell mit mondott Isten nekünk, fontos, hogy értelmünket és szívünket megérintse Isten Igéje. A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulójára emlékező Hit Éve ezért jó alkalom arra, hogy új lendülettel és örömmel hirdessük a hit üzenetét. Hitünket megtaláljuk elsősorban a Szentírásban, amelyet soha nem olvashatunk és elmélkedhetünk eleget. A hit hirdetéséhez azonban segítségre van szükségünk. A támaszt elsőként a tanító Egyház szavában találjuk meg, a II. Vatikáni Zsinat szövegeiben, a Katolikus Egyház Katekizmusában és II. János Pál tanításában, amelyet még nem ismerünk teljességében.

A Szentatya figyelme végül a lélekre irányult. Keserűen konstata, hogy ez a fogalom mennyire divatját múlta, hogy ma már alig használják, sőt bizonyos környezetekben egyenesen tilos e szó használata, mivel úgymond ellentétbe állítja a testet és a lelket, azaz megosztottságot okoz. Ezzel szemben a Szentatya leszögezte: „mi papok az egész emberrel akarunk törődni, fizikai szükségleteivel is, de nem foglalkozhatunk csak a testtel. Törődni kell a testi és lelki emberek üdvösségével.” A papok ezért küldetésüket ne csak munkának tekintsék. „Az emberek ne gondolják rólunk sohasem azt, hogy lelkiismeretesen ledolgoztuk munkaidőnket, de előtte és utána csak önmagunkhoz tartozunk. A pap soha se tartozik önmagához. Az emberek érezzék meg buzgóságunkat, amelyen keresztül hiteles tanúbizonyosságot teszünk Jézus Krisztus evangéliumáról.

Vatikáni Rádió, 2012.04.05.

Mindszenty bíboros teljes jogi, erkölcsi és politikai rehabilitálása

Isten Szolgája, Mindszenty József bíboros rehabilitálási eljárása utóda, Erdő Péter bíboros-primás kérésére a napokban a Legfőbb Ügyészség határozatával hivatalosan is lezárult. A budapesti Népbíróság IX. 254/1949 sz. alatt folytatott ügyben a Legfőbb Ügyészség már 1989 végén perújítási nyomozást rendelt el. Az 1990. évi XXVI. törvény a törvénysértő elítélések orvoslásáról szól. A mostani határozat a korábbi perújítási nyomozás hivatalos lezárását jelenti, és egyben kinyilvánítja Mindszenty József bíboros teljes körű jogi, erkölcsi és politikai rehabilitálását.

Erdő Péter nyilatkozata szerint ez az esemény egy szenvedésekkel teli, hosszú történet összefoglalása, amely reménye szerint hozzájárul múltunk igazságának megismeréséhez, népünk lelki gyógyulásához és felemelkedéséhez. Egyértelmű jele annak, hogy hazai igazságszolgáltatásunk szakított a koncepciós perek nehéz örökségével, és komolyan törekszik az igazságosság alapvető emberi követelményeinek érvényesítésére.

Esztergom-Budapesti Főegyházmegye/Magyar Kurír

* * *

Mindszenty József bíborosnak, akit a pápa 1945. augusztus 16-án nevezett ki esztergomi érsekké, mint a Magyar Katolikus Püspöki Kar vezető személyiségnek kötelessége volt a társadalmi élet erkölcsi vonatkozásainak segítő szándékú figyelése, jóakarató bírálata. Vezetése alatt a magyar püspöki kar közös körleveleiben szóvá tette, ha a proletárdiktatúra felé haladó államvezetés megsértette a vallás- vagy lelkiismereti szabadságot, az iskolázás, a művelődés szabadságát; következetesen kiállt az alapvető szabadságjogok érvényesítéséért. Megszólalt a felvidéki magyarság deportálása, a délvidéki magyarok tömeges lemészárlása, a német kitelepítés embertelensége miatt, az ítélet nélkül bebörtönöztek és internáltak érdekében.

1945. október 18-án és 1947. augusztus 25-én a nemzetgyűlési képviselőválasztások előtt a püspöki kar közös körlevélben hívta fel a hívek figyelmét, hogy olyan pártokra szavazzanak, melyek programja evangéliumi szellemű. 1948. december 26-án törvény- és jogellenesen letartóztatták Mindszentyt.

Testileg-lelkileg megkínózták, s hazug vádak alapján 1949. február 8-án első fokon, július 6-9-én másodfokon életfogytiglani fegyházra ítélték, ami

a keresztény világban nagy fölháborodást váltott ki. XII. Pius pápa megdöbbenéssel tiltakozott az igazságtalan és jogtipró ítélet ellen, az ENSZ közgyűlése megbélyegezte a kormány eljárását és nemzetközi sérelemnek nyilvánította a bíboros bebörtönzését.

Hat év budapesti börtön után megromlott egészsége miatt 1955. augusztus 17-től Püspökszentlászlón, november 2-től Felsőpetényben tartották fogva. A forradalom kitörése után 1956. október 29-én a kommunista pártközpont utasítására titkos helyre akarták vinni, aminek ellenállt. Október 30-án éjjel magyar katonák szabadították ki fogságából, október 31-én délelőtt érkeztek a budai primási palotába. Szabadságának 4 napja alatt a magyar Katolikus Egyház jövőjével kapcsolatos teendőkről tárgyalt a püspöki kar tagjaival és egyházmegyéje vezetőivel, Tildy Zoltán államminiszterrel, s a külföldi segélyszervek küldötteivel a Magyarországnak nyújtandó anyagi segítségről. Fölkeresték a református és evangélikus egyház vezetői is, de politikai pártok képviselőit nem fogadta. Nagy Imre miniszterelnök kérésére november 3-án este 15 perces beszédet mondott a Szabad Magyar Rádióban, kiállt a nemzeti szabadságharc céljai mellett, s a polgári demokrácia jövőképét vázolta föl.

November 4-én hajnalban a szovjet csapatok támadása után az USA nagykövetségén kért és kapott menedéket. Ottani tartózkodását rövidnek vélte, arra számított, hogy az ENSZ a Szovjetuniót hadereje visszavonására készíti, amire az ENSZ-közgyűlés szovjet lerohanást elítélő határozata is reményt nyújtott.

A Kádár-kormányzat a törvénytelenégeket folytonossá tette, s Mindszentyt sem engedte visszatérni érseki székébe. Több alkalommal döntött Mindszenty az USA követségéről való távozásról, de ezt külső tényezők megakadályozták. Végül, teljesítve VI. Pál pápa kérését, 1971. szeptember 28-án elhagyta a követséget és Rómába ment.

1971. október 23-ig a Vatikánban, majd 1975. május 6-án bekövetkezett haláláig Bécsben, a Pázmáneum épületében lakott.

1975–1991 között magyarok sokasága róttá le tiszteletét sírjánál Mariazellben.

Holttestét 1991. május 4-én ünnepélyesen hazahozták és újratemették az esztergomi bazilika altemplomában.

Vatikáni Rádió, 2012.03.26.

Mindszenty József exumálására 16 év után került sor Máriazellben. A koporsó felnyitásakor látható volt, hogy Mindszenty bíboros testét nem ér-

te enyészet, hiszen úgy nézett ki, mintha éppen csak elaludt volna. Paskai László bíborosunk megrendülten imádkozott koporsója előtt térdelve... Érdekes, hogy ezek szemlélését követően nem üvegekoporsóba került 11 évvel ezelőtt, hanem az esztergomi altemplom kriptájába temették, ahol azóta is nyugszik.

Az imáról

Maga Jézus tanított minket az imára, amit az Egyház küldetésével tovább folytat. Jézusban ugyanis az ember képessé válik arra, hogy Istenhez közeledjen az atyai és fiúi kapcsolat mélysége és intimitása által. Ezért kérjük együtt mi is alázatosan: „Uram, taníts minket imádkozni” (Lk 11,1). Ezekkel a gondolatokkal vezette be a Szentatya elkövetkezendő katekéziseinek témáját, amelynek során a Szentírás, az egyházatyák, a spiritualitás és a liturgia neves alakjai által még intenzívebbé kívánja tenni kapcsolatunkat az Úrral, mintegy az „ima iskoláját” kijárva.

Az első tanításával az ókori nagy kultúrák imához fűződő kapcsolatát tekintette át bizonyítva azt, hogy elődeink mindig és mindenkor valamilyen formában Istenhez fordultak gondolataikkal.

Az ókori Egyiptomban elsősorban az ember egyetemes kívánságát tárja fel egyszerű és valóban tiszta módon a szenvedés idején. A mezopotámiai vallások imái a reményről tanúskodnak, amellyel az Isten által megadott szabadulást és megváltást várják. Arról tesznek tanúbizonyságot, hogy az ember Isten keresésére irányuló útján egyrészt saját bűneit elismeri, másrészt az isteni jószágot és irgalmat várja.

Az ókori Görögországban – folytatta tanítását a pápa – a pogány vallásban jelentős fejlődés figyelhető meg. Az imával továbbra is az isteni segítségért fohászokodnak az égi jótéteményre várva, viszont egyre nő az ember Istennel kialakított kapcsolatának elmélyítésére irányuló vágyakozás, valamint a megjavulás óhaja is.

A római birodalomban az ima elsősorban a közösség mindennapi életét oltalmazó isteni védelemre irányul, de ugyanakkor megnyílik a személyes segélykérésre is, amely dicsőítéssé és köszönetté formálódik. Maga Marcus Aurelius császár is megállapítja az ima jelentőségét, amely az isteni cselekvés és az emberi cselekedet között gyümölcsöző kapcsolatot képes teremteni – magyarázta a Szentatya. Így tehát a Krisztus előtt élt generációk is tanúsították számunkra, hogy az emberi élet ima nélkül, amely megnyitja

létezésünket Isten misztériuma felé, értelmetlenné válik és kiindulópont nélkül marad. Minden imában az emberi teremtmény legmélyebb igazsága nyilvánul meg, amely egyrészt gyengeséget és nyomorúságot tükröz, ezért az Ég felé fordul segítségért, másrészt pedig hatalmas méltóság övezi, mivel képessé tud válni az isteni szeretetközösségre való megnyílásra.

Az ember tehát imádkozik, mert nem tud élni anélkül, hogy ne keresné a választ létezésének értelmére, amelyet sötét homály fed mindaddig, amíg nem kerül kapcsolatba Isten misztériumával és az Ő világra irányuló terével. Történelmünk folyamán tehát megfigyelhetjük az ember vallási dimenzióját és Isten iránti vágyát. Az imával lehetőségünk nyílik arra, hogy mély kapcsolatba kerüljünk égi Atyánkkal. A pápa az „ima iskolájának” elnevezett katekéziseinek első alkalmával azért fohászokodott az Úrhoz, hogy világosítsa meg értelmünket és szívünket annak érdekében, hogy a Vele való kapcsolatunk egyre csak mélyüljön, szeretetteljesebbé és szilárdabbá váljon.

(Vatikáni Rádió, 2011.05.04.)

Az imáról szóló tanítás

XVI. Benedek folytatva gondolatait az imával kapcsolatban, megállapította, hogy ma olyan világban élünk, ahol a szekularizmus jelei tagadhatatlanul jelen vannak, Isten eltűnt sok ember látóköréből, vagy közömbössé vált számára – mondta bevezető gondolataiban a Szentatyá. Ugyanakkor a vallásos érzék újjáéledése, Isten jelentőségének újrafelfedezése is tapasztalható, mert az ember az anyagi világ határain túl kíván lépni.

Előző katekézisére visszatérve a Szentatyá megállapította, hogy a világ történelmének nagy civilizációi közül egyetlen sem volt vallástalan. Az ember ugyanis természetéből fakadóan vallásos, „homo religiosus”. Az Isten utáni vágy szívébe vésvé él benne, mivel az ember Isten által és Istenért lett teremtvé. A Teremtő képmása az ember szívében él, így tehát a világosság felfedezését óhajtja, amellyel választ kap a valóságot érintő alapvető kérdéseire. Olyan válaszok ezek, amelyeket sosem lenne képes megtalálni sem önmagában, sem a tudományban, sem a fejlődésben. A „homo religiosus”, vagyis a vallásos ember nem az ókori világban alakult ki, hanem mindig is létezett – állapította meg a pápa. A történelemben az ember vallásossága számos formában mutatkozott meg mindig a boldogság teljességére, az üdvözülés szükségére, a létezésre keresve a választ. A „digitális kor embere” a vallásos tapasztalat által utat keres ahhoz, hogy legyőzze véges létét és

bebiztosítsa átmeneti földi kalandját. Az életnek transzcendens horizont nélkül nem lenne valódi értelme – magyarázta a Szentatyá.

Az ember jól tudja: nem képes arra, hogy magától mindent megértsen. Szüksége van arra, hogy megnyíljon valakire, aki megadja számára a hiányzó dolgokat. Ehhez ki kell lépnie önmagából és el kell indulni afelé, aki képes beteljesítenie vágyait a maguk mélységeiben és teljességében.

Az ember magában hordozza a végtelen iránti szomjúságot, nosztalgiát, a szépség és a szeretet keresésének vágyát, a világosságra és az igazságra irányuló szükségét. Aquinói Szent Tamás, a történelem egyik legnagyobb teológusa az imáról a következőképpen ír: „Annak a vágnak a kifejeződése, amely Istenről él az emberben”. *Az Isten iránti vágy tehát* – amelyet Isten maga helyezett az ember szívébe – *az ima lelke*, amelynek számos megnyilvánulási formáját ismerjük. Az ima nem körülményekhez kötött, hanem minden ember és minden civilizáció szívébe bele van vésvé.

Az imában az ember Istentől függőnek érzi magát, segítségre van szüksége. Kinyilvánítja számára gyengeségét, bűnös mivoltát és szükségleteit. Ima közben kifejez mindent, amit saját létéből képes felfogni és ezzel egyidőben teljes önmagával fordul afelé, akitől vágyainak beteljesedését várja. Ebben az odafordulásban van az ima valódi lényege – magyarázta a Szentatyá.

XVI. Benedek katekézisének végén arra buzdította a jelenlévő zárandókat, hogy törekedjenek az Isten előtti megnyílásra, aki Jézus Krisztusban mutatkozott meg számunkra; tanulják meg a csendben, a meghittségben felfedezni hangját, amely megszólít és mindenkit elvezet létének valódi értelméhez, az élet forrásához, az üdvösséghez.

Vatikáni Rádió, 2011.05.11.

Ábrahám imája tanítson minket

A Teremtés könyvében szereplő Szodoma és Gomora város esetében szükségessé vált Isten közbelépése, hogy igazságot szolgáltatson és véget vessen a rossz hatalmának. Isten felfedi szándékát Ábrahámnak és megmutatja számára a bűn következményeit is. Ábrahám a kiválasztott, küldetése megváltozott jellegű, amellyel válaszolnia kell az emberiséget elárasztó rosszra. Az Úr általa kívánja visszavezetni az emberiséget a hithez, az engedelmességhez, az igazságossághoz. Isten e barátja, Ábrahám megnyílik a valóságra és a világ szükségleteire, imádkozik azokért, akiket büntetés sújt és megszabadításukat kéri.

Ábrahám azért fohászkodik Istenhez, hogy ne pusztítsa el az egész várost, élnek benne ártatlanok is, és egy Igazságos Isten nem cselekedhet így. Ábrahám kérése valójában ennél sokkal mélyebb és komolyabb. Nemcsak az ártatlanok, hanem az egész város megmeneküléséért fohászkodik. Ezáltal az igazságosság egy újabb horizontját fedi fel, nemcsak a bűnösök megtorlására korlátozódik elképzelése, mint ahogy azt az emberek tennék, hanem egyfajta isteni igazságszolgáltatást fed fel, amely a jót keresi és a megbocsátás által átformálja a vétkest, új hitre téríti és üdvözíti. Ábrahám imájával a megváltásra irányuló isteni közbelépésért fohászkodik, közbenjárásával ezt kéri.

Isten sosem kívánja a rosszindulatú bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen. Vágya, hogy megbocsásson, üdvözítse és életet adjon embernek a rosszat jóvá alakítva – magyarázta XVI. Benedek pápa. Ez az isteni kívánság válik az imában az ember kívánságává, amely a közbenjárás szavai által fejeződik ki. Ábrahám fohászával hangját és szívét adja Isten akaratának. Isten vágya az irgalom, a szeretet és az ember üdvössége, amely Ábrahám imájában kapott hangot az emberiség történelmében. Ábrahám tehát hallhatóvá teszi számunkra, hogy Isten nem rombolni akar, hanem megszabadítani és életet adni a megtért bűnösnek.

Szodoma esetében Isten azt kéri Ábrahámtól, hogy mutasson számára 10 igaz embert, majd később Jeremiás próféta a Mindenható nevében egy igaz embert kér Jeruzsálem megmeneküléséért, de még ennyit sem talál. Istennek magának kell megmutatnia a valódi igazságot és ebben rejlik a megtestülés misztériuma: azért, hogy egy igaz ember legyen, saját maga jön el közénk – magyarázta a Szentatya.

Ábrahám imája tanítson minket arra, hogy nyissuk meg szívünket Isten hatalmas irgalmára azért, hogy a napi imában az emberiség üdvösségéért fohászkodjunk és bizalommal forduljunk az Úrhoz aki hatalmas a szeretetben.

Vatikáni Rádió, 2011.05.18.

Úrnapja, Úrangyala imádsága

A Szentatya a vasárnap déli Úrangyala előtt mondott beszéde kezdetén megjegyezte: Itáliában és más országokban is e vasárnap tartják Úrnapját, az Eucharisztia, az Úr Teste és Vére szentségének ünnepét. „Jézus e szentséget az Utolsó vacsorán alapította, és ez az Egyház legdrágább kincsét alkotja. Az Eucharisztia mint dobogó szív életet ad az egész misztikus (titokzatos) test-

be; ez olyan társadalmi szervezet, amely a Krisztussal való lelki, de valóságos köteléken alapul. Szent Pál írja az első Korintusi levélben (1o, 17): „Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk.” Az Eucharisztia nélkül az Egyház egyáltalán nem létezne. Mert ez alkotja az emberi közösségből a kommúnió (szeretetközösség) misztériumát, amely képes Istent elhozni a világnak és a világot Istennek. A Szentlélek, aki átváltoztatja a kenyeret és a bort Krisztus Testévé és Vérévé, átalakítja azokat is, akik azt hittel magukhoz veszik, Krisztus Teste tagjává, és így az Egyház valóságosan az az emberek Istennel való és egymás közötti egységének szentsége lesz.” (A pápa itt utalt a zsinat meghatározására.)

„Mi manapság a nyugati társadalomban elmerülünk egy egyre inkább individualista kultúrában, amely szétterjed az egész világra; az Eucharisztia e kultúrában mintegy „ellenszert” alkot, amely a hívők lelkében és szívében működik, és állandóan elülteti bennük a kommúnió (szeretetközösség), a szolgálat, a megosztás, egy szóval az Evangélium logikáját. Az első keresztények Jeruzsálemben világos jelét adták ennek az új életstílusnak, mert testvériségben éltek: közös volt mindenük, javaikat szétosztották azok közt, akik szükséget szenvedtek (vö. Ap. Csel 2, 42-47). Honnan eredt mindez. Az Eucharisziából, vagyis a feltámadt Krisztustól, aki valóságosan jelen van tanítványai között és a Szentlélek erejével bennük működik. És a következő nemzedékekben is, századokon át, az Egyház korlátai és emberi tévedései ellenére, állandóan jelen volt a világban, mint a kommúnió ereje, eszközlője.”

XVI. Benedek itt különösen is a legnehezebb, próbákkal terhes korszakokra gondolt: „Mit jelentett például a totalitárius rendszereknek alávetett országokban az a lehetőség, hogy a hívők találkozhattak a vasárnapi szentmisén! Amint a régi (Abitene-i) vértanúk mondták: „*Sine Dominico non possumus*”, vagyis a vasárnapi Eucharisztia nélkül nem tudunk élni. De a hamis szabadság által eredményezett úr ugyanolyan veszélyes lehet, és akkor a Krisztus Testével való szeretetkapcsolat az értelem és az akarat gyógyszere, hogy megtaláljuk az igazság és a közjó ízét.”

Az Úrangyala előtti beszédet így zárta XVI. Benedek pápa: „Kedves Barátaim! Kérjük Szűz Mária közbenjárását, akit elődöm, Boldog II. János Pál „Eucharisztikus Asszonynak” nevezett (*Ecclesia de Eucharistia*, 53-58). Az ő iskolájában a mi egész életünk is teljesen „eucharisztikus” lesz, nyitott Isten és mások felé, képes átalakítani a rosszat jóvá a szeretet erejével, kész az egység, a szeretetközösség és a testvériség elősegítésére.”

Vatikáni Rádió, 2011.06.27.

A hagyomány és a haladás egymást kiegészítő fogalmak

Május 6-án, pénteken délelőtt 11 órakor a pápa fogadta annak a nemzetközi kongresszusnak a 250 résztvevőjét, akik a Pápai Liturgikus Intézet fennállásának 50. évfordulóját ünneplik. Az összejövetelt a Szent Anzelm Pápai Egyetem szervezte.

A Szentatya beszédében kiemelte: téves, ha a liturgiában szembe állítják egymással a hagyományt és a haladást. Benne a megújulásnak maga Krisztus ad erőt, aki jelenléte révén élettel tölti meg a liturgikus cselekményt. A liturgia erőt ad az Egyháznak, lehetővé teszi számára, hogy a Feltámadt Krisztust „cselekvés” közben tegye jelenvalóvá, a hit és a kegyelem elsőbbségére tanít. Gyakran azonban, különösen a II. vatikáni zsinat után, a liturgia megújítói és a múlt védelmezői között ellentét támadt.

A zsinat idején mindenekelőtt fellépett annak az igénye, hogy a hívek aktívabban vegyenek részt a szertartásokon a nemzet nyelvét használva. Tanulmányozni kívánták továbbá a rítusok különféle kultúrákba történő inkulturációját.

Nyilvánvalóvá vált, hogy szükség van a liturgia teológiai alapjának elmélyült tanulmányozására, abból a célból, hogy kerüljék a szertartások gépiességét, hogy a celebráló váljon a rítus főszereplőjévé, valamint annak érdekében, hogy a reform összhangban álljon a Kinyilatkoztatással és folytonosságot képezzen az Egyház hagyományával.

A zsinat nem a rítusokat és a szövegeket akarta megváltoztatni, hanem az emberek gondolkodását: helyezték a keresztény élet és a lelkipásztorkodás középpontjába Krisztus húsvéti misztériumának ünneplését.

„Emlékezet és prófécia között” – XVI. Benedek pápa utalással a IX. nemzetközi liturgikus kongresszus témájára, megállapította: a liturgia az Egyház élő hagyományának kiváltságos tanúja.

A zsinati atyák olyan reformprogramot kívántak az utókorra hagyni, amely egyensúlyban van a múlt nagy liturgikus hagyományával és a jövővel. *A Szentatya hangsúlyozta: a hagyomány és a haladás egymást kiegészítő fogalmak. A hagyomány, élő valóság, amely azonban magába zárja a fejlődés princípiumát. Képletesen kifejezve: a hagyomány folyója magában hordozza eredetét, a víz forrását is és a torkolat felé tart!*

Vatikáni Rádió, 2011.05.06.

Katolikusellenes uszítás folyt az ateista felvonuláson

A washingtoni Reason Rallyn (az „értelem felvonulásán”) mintegy húszezer ateista és agnosztikus hallgatta Richard Dawkinsnak a vallásos hit nyilvános gúnyolására buzdító beszédét március 24-én.

„Ha például valaki katolikusnak vallja magát, kérdezzétek meg: „Maga tényleg hiszi, hogy amikor a pap megáld egy ostyát, az Krisztus testévé változik? Komolyan állítja, hogy ezt elhiszi? Komolyan mondja, hogy a bor vérré változik?” Igenlő válasz esetén – javasolta Dawkins – „gúnyoljátok ki! Tegyétek nevetségessé! Nyilvánosan!”

Az egykori oxfordi professzor arra biztatta az ateistákat, lépjenek a nyilvánosság elé, hogy a társadalom nyíltabban szekuláris legyen. Kijelentette: sok a névleges keresztény; nekik meg kell adni az esélyt, hogy megtagadják azokat a hittételeket, amelyekben esetleg nem is hisznek. „Ha valaki vallásosnak mondja magát, kérdezzétek meg, mit hisz valójában. Ha katolikus, kérdezzetek rá: Mit jelent ez az ön számára? Mert ha csak annyit, hogy katolikusnak keresztelték, az nem számít.” Azokat viszont, akik tényleg hisznek a vallásuk hittételeiben, nyíltan nevetségessé kell tenni – mondta Dawkins. „Nem a vallásos embereket vetem meg, hanem amit képviselnek” – tette hozzá.

(Magyar Kurír, 2012. 03. 27.)

Ebben a buzdításban a szónok mintegy húszezer embert biztatott arra, hogy a katolikusokat az Oltáriszentségbe vetett hitétől igyekezzenek megfosztani. Az ellenség, a Sátán nagyon jól tudja, hogy hol van a középpont, hogy mi a leglényegesebb, és azt támadja. Így, a Sátán egyik „bábfiguráján” keresztül megerősítést nyerhetünk, hogy valóban az Oltáriszentség a katolikus hit egyik legfontosabb alapköve.

Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy hogyan is állunk ezzel az alapkövel? A Katolikus Egyházhoz tartozó emberek el kell, hogy fogadják az Egyház alap tanításának alap pilléreit, a dogmákat. A dogmák egyike, hogy az Oltáriszentségben valóságosan jelen van Jézus Krisztus. Ezt a hittélt mennyire tudom magaménak vallani? Úgy is feltehetném a kérdést, hogy ha nem hiszem, vagy legalábbis nem teszek meg mindent azért, hogy az Oltáriszentségbe vetett hitem növekedhessen, akkor milyen alapon vallom magamat katolikusnak? Csak azért, mert katolikus templomba járok, attól még nem vagyok katolikus!

Tisztában vagyok vele, hogy ez egy igen nehéz hittétel és azzal is, hogy a hit az kegyelmi ajándék. De azzal is tisztában vagyok, hogy amennyiben nem teszek meg mindent azért, hogy ez irányú hitem növekedhessen, akkor a kegyelmi ajándékot is hiába várom! Kegyelmi ajándékot csak a nyitott szívvel és aktívan kereső (cselekvő) ember remélhet. És aki egyszer már megkapta azt a kegyelmet, hogy elhiszi, hogy az Oltáriszentségben valóságosan jelen van Jézus Krisztus, annak is folyamatosan kell dolgoznia azon, hogy ebben a hitében erősödhessen.

Ebben a zavaros világban ez nehéz feladat. Ezért is jó lenne, ha komolyan vennénk azt, hogy egy év múlva Eucharisztikus Konferencia lesz Vácott, melyre éppen ideje lélekben elkezdni készülni. Csak azok várhatnak reá-lisan komoly, szép lelki élményeket a helyszínen, akik igyekeztek valóban komolyan felkészülni erre az eseményre!

Ne késlekedjünk! Igyekezzünk elkezdni készülni, mert a jövő Egyháza vagy Eucharisztikus és Máriás lesz, vagy semmilyen! Tegyük azért, hogy legyen Egyházunk!

Isten és a Boldogságos Szűz Mária adjon erőt és kegyelmet ahhoz, hogy komolyan vegyük a készülésünket és ezen a téren hatékonyan tudjuk „erjeszteni” a környezetünket!

Jánossy Gábor

Az új megtérőkre leselkedő öt legfőbb veszély

Öt éve, amikor megkeresztelkedtem, bölcs katolikusok figyelmeztettek, hogy rögzös út áll előltem; hogy húsvét éjszaka a megtérésemnek nem végpontja, hanem a kezdete – írja a népszerű blogszerző, Jennifer Fulwiler.

Boldog voltam, hogy az Egyház tagja leszek, hogy végre megtaláltam az igazságot és minden öröm forrását. El sem tudtam képzelni, hogy valaha alábbhagyhat a hit iránti lelkesedésem – folytatja az ötgyermekes konvertita. – Aztán kiderült, hogy igazuk van. Voltak helyzetek, amik elvették a kedvem a hit dolgaitól, sőt egyes pillanatokban annyira el voltam keseredve, hogy mélyen meg tudtam érteni azokat, akik elfordulnak az Egyháztól.

Jennifer Fulwiler részben lekipásztorokkal folytatott beszélgetések, részben saját tapasztalatai alapján öt dolgot nevez meg, melyekkel kapcsolatban érdemes résen lenniük az Egyház új (és kevésbé új?) tagjainak. Veszélyes lehet...

1. Ha nem veszik komolyan a szellemi harcot

A szellemi harc valóság, amit alábecsülni veszélyes. A sátán létezik, nem akarja, hogy erősödjön a Krisztussal való kapcsolatunk, ezért fáradhatatlanul igyekszik elfordítani a hittől. Az egyik legfontosabb dolog, amit a mindennapi keresztény életről megtanultam, éppen a szellemi harc felismerése. Anélkül, hogy túl sokat foglalkoznánk a gonosszal, hitünket erősítheti, ha tájékozódunk a témáról egy jó lelkivezető vagy hiteles katolikus internetes források segítségével.

2. Ha azt hiszik, hogy a katolikusok tökéletesek

Természetes, hogy első lelkesedésében a megtérő csak a jót látja az Egyházban. Hiába próbálja a világ egyfolytában lejáratni a katolikus vezetőket, sok konvertita él abban az illúzióban, hogy helyi plébániai közösségében minden tökéletes. Persze jó, ha meglátjuk egymásban a jót – de ne feledjük, hogy az Egyház nem szentek szállodája, hanem bűnösök kórháza. El fog jönni a pillanat, amikor sérelmet szenvedünk egy katolikus hívő társunktól, s ez természetes. Ettől nem lesz kevésbé igaz a hit, ez csupán a bukott világban való élet velejárója.

3. Ha nem építik a kapcsolatot Krisztussal

Megtérésem legizgalmasabb időszaka volt, amikor felfedeztem az Egyház felmérhetetlen bölcsességének tárházát. Csak úgy faltam nagy katolikus gondolkodók évszázadokon át alkotott, lenyűgöző műveit. A gond az volt, amikor az olvasási projekt lépett az élő Istennel való személyes kapcsolat helyébe. Elvben tudtam, hogy a Jézussal való személyes kapcsolatra kell törekednem, de mivel ez nem ment magától, lelki életem inkább az elemző gondolkodás, mintsem Jézus Krisztus személyes megismerése felé irányult. A csapda nyilvánvaló, a magamfajta könyvmolyok mégis meglepően könnyen belesétálnak.

4. Ha nem keresik a választ a nehéz kérdésekre

Egyes megtérők könnyen rátalálnak a Jézussal való örömteli kapcsolatra; sokukat az Eucharisztia utáni vágyakozás hozza az Egyházba. Első, hatalmas lelkesedésükben nem foglalkoznak a hittani kérdésekkel, remélve, hogy idővel maguktól tisztázódnak. Néhány év múlva azonban, amikor lelki életükben szárazságot, örömtelenséget tapasztalnak, ráadásul a barátok, a családtagok elkezdik mondogatni, hogy egyes katolikus hittételek ésszerűtlenek vagy igazágtalanok, nem tudnak mit válaszolni. Egy lelki-érzelmi hullámvölgy amúgy sem a legmegfelelőbb pillanat a kétségek tisztázására; mindez együtt pedig könnyen oda vezet, hogy az illető elbizonytalanodik hitében és újra eltávolodik az Egyháztól.

5. Ha nem csatlakoznak egy katolikus közösséghez

Sokszor nem könnyű, de nagyon fontos, hogy az újonnan megtért katolikus – akinek barátai, családtagjai nem hívők – keressen egy katolikus közösséget. A Facebook nem elég! Sok megtértről, aki később mégis elhagyta az Egyházat, utóbb kiderül, hogy nem kapcsolódott helyi közösséghez. A lelki életben való megmaradáshoz alapvető, hogy őszintén beszéljünk az életünkről olyanokkal, akik szintén hitben élnek. A legkézenfekvőbb, ha aktívan bekapcsolódunk a plébánia életébe, de más hívő közösséget, katolikus rendezvényeket is érdemes felkeresni – az introvertáltaknak is!

Az újonnan megtérteknek, akik húsvét vigíliáján fognak keresztelkedni vagy nemrég csatlakoztak az Egyházhoz, azt tanácsolom tehát: ügyeljenek ezekre a csapdákra, minden körülmények közt tartsanak ki az imádságban, és Isten hozta őket itthon!

(Magyar Kurír, 2012.04.03.)

Istennek ajánlom magam, az Ő jósága és világossága ad nekem biztonságot

Április 16-án reggel a pápa magánmisét mutatott be az Apostoli Palota Pál kápolnájában, német püspökök és bajor polgári méltóságok jelenlétében, akik azért jöttek Rómába, hogy együtt ünnepeljék a Szentatyával 85. születésnapját. A szertartáson a pápa azokról a „jelekről” elmélkedett homíliájában, amelyek utat mutattak számára és végig kísérték eddigi életét.

Szent Bernadett, a lourdes-i látnok, akinek liturgikus ünnepe éppen április 16-ra esik, valamint Labre Szent Benedek József, XVIII. században élt francia kolduló zarándok olyan vonatkozási pontok, akiket Joseph Ratzinger fiatal korától kezdve a Gondviselés jelének tekintett életútján.

Továbbá az a tény, hogy amikor 1927. április 16-án meglátta a napvilágot, éppen Nagyszombat, vagyis Isten csöndjének, látszólagos távollétének a napja volt, amely azonban már a Feltámadást készíti elő. XVI. Benedek pápa elmélkedésében hangsúlyozta: életének olvasata változatlan maradt azóta is, amióta Péter utódként szolgálja az Urat.

Szent Bernadett azért gyakorolt mély hatást a pápára, mert láthatta Isten Anyját és benne Isten szépségének és jóságának visszatükröződését. Mária megmutatta magát Bernadett tiszta és érintetlen szívének és szava évszázadokon át eljut hozzánk.

„Ez a kis szent mindig annak a jele volt számomra, hogy milyenek kellenek lennünk. Az összes tudásunk és tevékenységünk mellett, amelyek ugyan szintén szükségesek, nem veszíthetjük el szívünk egyszerűségét, azt a képességet, hogy meglássuk a lényegest” – mondta születésnapján a pápa.

Bernadett képes volt arra, hogy meglássa „az élő, tiszta víz forrását” amelynek helyét a Szűzanya mutatta meg neki. A víz a tiszta igazság képmása, amelyet a hit révén ismerünk meg. Ahhoz, hogy tiszták lehessünk, arra van szükségünk, hogy felébredjen bennünk a vágy a tiszta élet, a hiteles igazság, a bűn nélküli élet, a korrupció által meg nem fertőzött valóság iránt.

Napjainkban, amikor rohanó világunkba robbanásszerűen tör be a tiszta víz iránti igény, ennek a jelnek még fontosabb az üzenete. Máriától, az Úr Anyjától, tiszta szívéből fakad a tiszta, nem fertőzött víz is, amely életet ad, az a víz, amely ebben az évszázadban és az elkövetkezőkben is megtisztít és meggyógyít bennünket – fejtette ki elmélkedésében XVI. Benedek pápa.

Labre Szent Benedek Józsefre utalva a pápa emlékeztetett a „kolduló” szent zarándoklataira, amelyek a földrész minden kegyhelyére elvezették. Tehát „európai” szent volt, akinek az volt a jellegzetessége, hogy semmi mást nem akart csinálni, mint imádkozni és tanúságot tenni arról, ami az életben fontos, vagyis Istenről. Nem olyan példakép, aki követésre buzdít, inkább egy ujj, amely a lényegesre mutat rá: életünkben elegendő Isten jelenléte, és aki megnyílik Istennek, az nem idegenedik el az emberektől. Testvérekre talál, mert Istenben lehullnak a korlátok. Csak Isten tudja felszámolni a határokat, mivel számára mindnyájan testvérek vagyunk. Az egyetlen Isten egyben az emberek testvériségét és kiengesztelődését is jelenti – mutatott rá XVI. Benedek pápa.

Végül megköszönte szüleinek, hogy Nagyszombaton, születése napján, a keresztvíz révén lehetővé tették újjászületését is.

Majd feltette a provokatív kérdést: az élet milyen értelemben véve valóban ajándék? Helyes-e az élet átadása, felelős, vagy meggondolatlan tett-e?

A biológiai élet önmagában véve mindig ajándék, de egy nagy kérdés kapcsolódik hozzá. Az élet akkor válik valódi ajándékká, ha együtt jár vele egy olyan ígéret, amely erősebb bármilyen minket fenyegető szerencsétlenségnél. A születést össze kell tehát kapcsolni az újjászületéssel, azzal a bizonyossággal, hogy valóban jó élni, mert a kapott ígéret erősebb minden fenyegetésnél.

A keresztiség szentségének értelme, hogy Isten nagy, új családjához tartozunk. Erősebb minden bennünket fenyegető negatív erőnél – mondta XVI. Benedek pápa, majd a következő szavakkal fejezte be születésnapján homíliáját:

„Életem utolsó szakaszához érkeztem és nem tudom, mi vár rám. Tudom azonban, hogy létezik Isten világossága, hogy feltámadt és világossága erősebb minden homálnál, hogy Isten jósága erősebb a világ minden gonoszságánál. Ez segít abban, hogy biztonságban haladjak előre. Ez segít bennünket, hogy tovább haladjunk. Ebben az órában szívből megköszönöm mindenkinek, akik hitük révén lehetővé teszik, hogy szüntelenül megérezhessem Isten „igenjét”.

Vatikáni Rádió, 2012.04.16.

Hálások vagyunk a pápának hitéért, erejéért és kedvességéért

Az Egyház ma örömmel ünnepli XVI. Benedek pápa 85. születésnapját. A világ minden részéről érkeznek jókívánságok ezekben az órákban a Vatikánba. Az örömteli esemény mindössze három nappal előzi meg hetedik évfordulóját annak, hogy Joseph Ratzinger 2005. április 19-én a bíborosi konk-lávé Péter utódává választotta.

P. Federico Lombardi SJ, szentszéki szóvivő rádióknak nyilatkozva kettős érzését osztotta meg a hallgatókkal: Az egyik a hála az Úrnak ezért a pápáért, aki erőteljesen, kedvesen és hittel vezet bennünket, tehát Isten ajándéka. Másrészt a csodálat érzését kelti bennem: annak ellenére, hogy az egyetemes Egyház élén szolgálatát már eléggé előrehaladott korban kezdte el, gazdag és rendkívül intenzív pápaságról van szó, amelyet sok-sok utazás, fontos események, intenzív és sokrétű Tanítóhivatal jellemez. Csodálattal kell adóznunk mindazért, amit a pápa az elmúlt hét év során tett.

Emberi jellemvonásai közül P. Lombardi mindenekelőtt a Szentatya kedvességét és figyelmességét emelte ki. Valóban odafigyel mindig beszédpartnerre, mindenki felé rendkívül nagy tisztelettel fordul. Gondolatai és kifejezőmódja rendkívül világosak, mély hatást gyakorol mondanivalójának komoly tartalma.

Ami a pápaság hét évét illeti, az Egyház küldetésének lényegére összpontosított. A prioritások közé tartozik Isten Szavának meghallgatása, az ember kapcsolata Istennel, az élet transzcendens dimenziója, Jézus Krisztus, mint Isten valódi Arcának kinyilatkoztatója. Az Egyház szolgálatának vallási dimenziója ennek a pápaságnak a jellemzője, miközben az Egyház „hatalma” egyre inkább második helyre szorul – mondta P. Federico Lombardi, szentszéki szóvivő.

A problémák közül rádiónk főigazgatója a következőket emelte ki: a vatikáni hírkiszivárogtatás csak átmeneti jellegű epizód, ami a pápa számára aggodalmat jelent az a szekularizáció, Isten elfeledése, a relativizmus, a modern kor számos emberének irányvesztése. A pápa sokkal inkább szenvedett az elmúlt években a visszaélések, a küldetéshez való hűtlenség, semmint a belső pletykák miatt – tette hozzá Lombardi atya.

XVI. Benedek a hit embere, valódi hívő. Ő az, aki szolgálhatja Egyházát, mint a hit szikláját, mivel ő maga az első, aki hisz. A hit pedig kiegyensúlyozottság, mély öröm forrása, amelytől senki sem foszthat meg bennünket. Benedek pápa lelki békéje magában a hitben gyökerezik, amelyből remény fakad.

Arra a kérdésre, hogy a szentszéki szóvivő számára mi volt a legnagyobb ajándék, amelyet idáig XVI. Benedektől kapott, P. Lombardi a következőt válaszolta:

„Ami engem illet, nagyra értékeltem Jézusról szóló könyvét: a pápa péteri szolgálata aspektusain túl, személyes erőfeszítést tett arra, hogy teológiai és spirituális felkészültségével megmutassa nekünk Krisztushoz fűződő személyes kapcsolatát. Ez minden keresztény számára rendkívül fontos. A pápa személyes kutatásainak eredményét ajándékozta nekünk Krisztus Arcáról, és azt hiszem, ez a legnagyobb ajándék, amit tőle kaptam.

Végül P. Federico Lombardi a következőket kívánta XVI. Benedek pápának születésnapja alkalmából: „A pápa gyakran mondja: azért jöttem, hogy megerősítsek benneteket a hitben és bátorítsalak titeket. Hálás vagyok a bátorításért, amikor hálával és szeretettel válaszoltok, amikor nyílt lélekkel, őszintén befogadtok. Azt kívánom, hogy a pápa továbbra is érezze ezt a kölcsönös szeretetet, a bátorítást az Egyház és annyi személy részéről, szolgálata teljesítéséhez”.

Vatikáni Rádió, 2012.04.16.

Nyíljatok meg Krisztus lelkének!

II. János Pál pápa szentbeszéde Luzernben, 1984. június 16-án

Kedves Testvérek! Jézus Krisztus, Urunk és Megváltónk gyűjtött itt össze minket ily nagy számban, hogy ünneplő közösségben vele együtt dicsérjük az Istent, hallgassuk szabadító üzenetét, és így megújult bizalommal térjünk majd vissza életünk és tevékenységünk színhelyére. Mindenkit külön-külön szeretnék biztosítani szívbéli örömről, hogy együtt ünnepelhetem itt ve-

letek a szentmiseáldozatot. Luzern, Belső-Svájc régi politikai és kulturális központja, csaknem 300 éve a római püspök nunciúsának székhelye, megragadó vidékével méltó keretet nyújt mai találkozásunknak.

Az evangélium tanítása ma Názáretbe vezet. Tanúi vagyunk, miként fejezi ki Krisztus első alkalommal nyilvánosan, hogy rajta teljeseedik be Izajás messiási jövendölése. Megéljük, hogyan emelkedik föl földjei körében szombati napon, és olvassa Izajás könyvének ismert szavait: „Az Úr lelke van rajtam, mert fölkent engem, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak meg a látást; hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje” (Lk 4,18-19).

Mikor pedig „a zsinagógában minden szem rászégeződött” (Lk 4,20), Jézus azt mondotta: „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok” (Lk 4,21) Őbenne teljeseedik be: a názáreti Jézus egész további működése meg fogja ezt erősíteni, ettől a pillanattól egészen haláláig a kereszten és feltámadásáig.

A Szentlélek azonban, aki Jézuson nyugodott, nem akarta csak őrá korlátozni magát. Pünkösd napján Krisztus mint megváltó szenvedésének gyümölcsét továbbajándékozta őt, hogy mindinkább „elvezesse a teljes igazságra” (Jn 16,13) az egyházat és az embereket. Ilyen módon folytatódik Jézus Názáretben megkezdett messiási ideje, amikor ő, akit az ács fiának tartottak, magára vonatkoztatta Izajás próféta szavait.

Ez az akkori názáreti esemény a föld sok helyén megismétlődik, a legkülönbözőbb népek között. Újra és újra az emberek elé lép Jézus, és kimondja ugyanazokat a szavakat: „Az Úr lelke van rajtam, mert az Úr kent föl engem, Ő küldött...” Ma nekünk mondta ezeket a szavakat, itt, svájci földön. Ebben az eukarisztikus ünnepségben Ő maga jelenik meg, mint az Úr fölkentje és küldötte, és lesz számunkra örömhírével és eukarisztikus táplálékával a reménység forrásává.

2. A keresztyén remény ad nekünk erőt és bizalmat, hogy járjuk annak a világnak az útjait, amely sokakat félelemmel és rettegéssel tölt el, és úgy látszik, hogy értékei fölbomlanak; amelyben az ember mind kevésbé érzi magát védettnek, amelyben a nemzetközi konfliktusok Kelet és Nyugat, Észak és Dél között még jobban kiéleződnek, és az emberiség nagy részének elnyomorodása tovább terjed szegénységben és éhségben. Az óriási technikai vívmányok és a velük való visszaélés lehetősége, valamint a konvencionális és atomfegyverkezés fenyegetése megkérdőjelezi magának az emberiségnek a továbbélését. Az embernek ez a világot átfogó veszélyeztetettsége kihívás

minden nemzetnek, a népek felelőseinek és mindannyiunknak. Eléggé tudatában vagyunk-e ennek? Itt Európában is, - nálatok Svájcban is?

Olyan országba jöttem közetek, amelyik bizonyos értelemben egyedülálló. Több mint 170 éve, hogy országotok más néppel utoljára háborúskodott; csaknem 140 éve szenvedett az utolsó polgárháborútól, és idestova 70 éve, hogy államotokat általános sztrájk rázkódtatta meg. Olyan országban vagyok, amelyik polgárainak szorgalma és történelmének szerencsés körülményei folytán a béke és a jólét kertjévé lett. Evvel Svájc egyedülálló, áldott és boldog országnak tűnik.

De csakugyan ilyen boldog ország? Biztonság szigete a fenyegető világégés közepete? Nem bomladoznak-e nálatok, Svájcban is az értékek, nem esnek-e szét itt is az erkölcsi normák? Nem jelentkezik-e itt is a jövő miatti aggodalom, az értelmetlenség érzése, a védettség elvesztése, félelem, hogy már nem tartjuk kezünkben a gazdagság és a haladás gyeplőit? Nem áll-e mindezek mögött a jelenségek mögött is növekvő reménytelenség?

Országotok semlegessége nem óv meg titeket attól, hogy ti is bele ne keveredjete napjaink világméretű szellemi és politikai kihívásaiba. Rátok is döntések és fontos feladatok várnak. Például mit kell tenni, hogy megakadályozzuk a társadalmi együttlét erkölcsi alapértékeinek lassú belső kiüresítését? Hogy kelthetünk ismét bátorságot egyesekben és családokban, hogy ismét merjenek élni, és bíznanak a jövőben? Vagy: országotok jóléte hogyan járulhat hozzá egyre hatékonyabb békeszolgálathoz a nemzetek közössége érdekében? Tudatában vagytok-e azoknak az értékeknek, amelyek föltétlenül megérdemlik figyelmeteket és különös gondoskodástokat, mint a hűség, megbízhatóság, családi érzés, az élet tiszteletben tartása a fogantatástól a haláláig, a polgári szolidaritás, a felelősségteljes bánásmód a természettel és a környezettel?

Az ember Isten kinyilatkoztatásán és saját lelkiismeretén keresztül sok nemes ideált ismert föl és tanult meg becsülni, hogy emberhez méltó és kiteljesedett léte lehessen. Úgy látszik azonban, egyre inkább hiányzik az erő, hogy ezeket folyton és következetesen megvalósíthassa. Számátalan problémát oldott meg a modern ember, de rémületére mindig újak tornyosulnak előtte: kétségbe kezdi vonni művei állandó haladását, és kezdeti határtalan optimizmusa bénító szorongásba csap át.

Ebben a mindannyiunkat nyomasztó helyzetben sajátos módon jön segítségünkre a keresztyén hit. Megajándékoz a szükséges bátorsággal, hogy reményteljesen és higgadtan haladjunk, Istenbe vetett bizalommal, aki történelmünk Ura is.

3. Az olvasmányban hallottuk Pál apostolnak a római keresztényekhez több mint 1900 éve írt, de ma is érvényes szavait. „Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet sóhajtozik és vajúdik mindmáig. De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek csiráit, sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm 8,22-23).

Mennyire igaz, hogy az ember „sóhajtozik”: az annyi helyen nyúzott, hajszolt és szorongó ember, akinek – a legjobb esetben is – gyakran kínlódva kell előrevergődni kemény ellenállásokkal szemben. Mindannyian nagyon is halljuk ezt a sóhajtozást: saját szívünkben éppúgy, mint a mellettünk állóktól, - sőt az „egész teremtett világtól”, a rosszul használt, kizsákmányolt természetből, a levegőért és élettérért küzdő növényektől és állatoktól!

És mégis: Szent Pál ebből a világpanaszból egy „szülési fájdalmat” jelző sóhajt hall ki. Valami pozitívum készül benne; valaminek születnie kell; minden szenvedve vár a végleges áttörésre. A sóhajt remény élteti. Az apostol még világosabban mondja: „várjuk a fogadott fiúságot (és leányságot), testünk megváltását.” Tehát a bennünk már jelenlevő valóságról beszél, amelyiknek azonban még „ki kell nyilvánulnia”, teljesen érvényre kell jutnia. Ezt a valóságot hívja „a Lélek zsengejének”. Ez Jézus Krisztusnak, Megváltónknak a Lelke. Ő mint feltamadott és felmagasztalt Úr, Isten teljességéből, Lelkének fényével és éltető melegével mozgatja lüktető érverésként a teremtést, ahol csak hitre való készséggel és szeretettel találkozik. Minden egyes hívő, Krisztus mindegyik közössége már magában hordja az Ő Lelkét, jóllehet egyelőre csak mint „zsenget” – ahogy az apostol mondja - , mint kezdetet, az elmélyedés és kifejlődés ösztönzőjét, mint jó magot és kovászt. A növekedés fáradtságos ideje megsóhajtoztat; az Istennel már hatékonyan élt benső élet azonban egyszersmind erős reményt és mély örömet ébreszt bennünk. Így Pállal valljuk a keresztény realizmust: „Mert megváltattunk, de reményben” (Róm 8,24).

4. Mindannyian benne állunk ebben a fájdalmakkal teli küzdelemben, hogy bennünk és körülöttünk emberhez méltóbb, keresztényibb világ szülessék. Mindenekelőtt őszintén be kell vallanunk, hogy életünk bűnös és vétke. Korunk sok szorongását és szükségét az emberek vétke okozza. Éppen mint keresztények külön felszólítást kaptunk állandó megtérésre és mély hitre, hogy így tanúságunk Krisztus, az emberek Megváltója mellett világító és meggyőző legyen. Azon kell tehát fáradoznunk, hogy Krisztus Lelke – akit mint „zsenget” már birtokolunk – mindig jobban áttörjön gondolkodásunkon és cselekedeteinken.

„Nyíljatok meg Krisztus Lelkének”: erre int titeket a mottó, amit svájci lelkipásztori látogatásomra választottatok. Megnyílni Krisztus Lelkének, aki megtanít, hogy egyre mélyebben értsük meg a Megváltót és tanítását. Megnyílni Krisztus Lelkének, hogy mint Isten fiai és leányai, a Szentlélek erejéből tanúságot tegyünk a világ igazi üdvösségére. Megnyílni Krisztus Lelkének, aki a remény Lelke. Aki a jövőt csak sötétben látja, aki azt állítja, hogy az embernek és a világnak nincs többé értelme, az elfelejtette Istent. Isten nem hagyja el a világot, vele való tervei nem hiúsulnak meg. „Mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16). Mi, mint Egyház, Isten vándorló népe vagyunk, amelyiknek útja Jézus Krisztus, és célja maga az Isten az ő dicsőségében.

A keresztény remény természetesen nem oszlat el minden sötétséget, nem tüntet el szenvedést és szükségét, gondot és szorongást. Ellenkezőleg, maga Isten veszi komolyan szenvedéseinket és szükségégeinket. A fényes hűsvét előtt ott a sötét nagypéntek, Krisztus keresztje. Éppen így állandóan a kereszt jegyét hordja magán reményünk is, de olyan keresztét, amelyik már magában rejti a feltámadás ígértét és győzelmét. A hívő és remélő ember tudja, hogy minden viszontagságban és megpróbáltatásban a végtelen és szerető Isten fogja át.

5. Aki ezt a reményteljes hitet kapta ajándékkul, annak rányílik a szeme Krisztus Lelkének sokrétű működésére napjainkban, a világ számtalan ismert és ismeretlen pontján. „Az Úr Lelke van rajtam... az Úr fölkent engem, elküldött” (Lk 4,18) – így kiáltott abban az időben Jézus Názáretben. Mindazokban, akik követik, akik magukévá teszik életprogramját, Lelke által folytatja ezt a küldetést. Az Úr Lelke nyugszik rajtunk is, fölkent a keresztség és a bérálás szentségében, és így hasonlónak tett Krisztushoz, a Fölkenthez. Az Isten Lelke minket is sürgetni és erősíteni akar, hogy – éppen ma – vigyük bele világunkba az üdvösséget és a reményt.

A megváltás valósága a Lélek jelenlétében válik nyilvánvalóvá: az igazság Lelkében, aki rábizonyítja a hazugságot a világra; a vigasztalás Lelkében, akinek erejében Krisztus állandóan hirdeti az örömhírt a szegényeknek, reményt nyújt azoknak, akiknek méltóságát megvetették, és nem látnak többé jövőt maguk előtt. Isten Lelke megszabadítja az embert a bűnrabságából, az önkereső gondolatok és törekvések fojtogatásából. Elvezet az emberi szabadság jó és üdvösséges használatához. Krisztus Lelke ma is megnyitja a vakok szemét, hogy lássák az élet igazi értékeit, Isten jelenlétét és működését a teremtésben és a történelem folyásában. Erőt és bizalmat

nyújt a megtörteknek, főleg a hitükért szenvedőknek és üldözötteknek. Krisztus az ő Lelkének munkálkodása által folytatja „az Úr kegyelmi évét”, az Istennel való szövetség és barátság kegyelmének évét az életben és az emberi történelemben.

6. A Léleknek ebben az emberek közötti működésében folytatódik Krisztus messiási küldetése. Így hirdeti és építi a világon Isten országát, az igazság és a szeretet, az igazságosság és a béke országát. Ezzel egyúttal „gyöngeségünkben segítségünkre (is) siet a Lélek” (Róm 8,26), ahogy a római levél mondja. Segítsége belülről ragadja meg az embert, és mindenekelőtt új erőt ad arra, hogy imádkozzék: Ha nem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkozni, „a Lélek maga jár közben értünk” (Róm 8,26). Maga Isten siet gyöngeségünk segítségére, és Lelke által teljességre viszi azt, amit mi csak töredékesen és tökéletlenül kezdünk. Dadogó imánk így az isteni Lélek örök imáadásába kebeleződik be, és birtokolja a meghallgattatás ígértét. Ez a Szentlélek erejében mondott ima hoz reményt a világba, amelyik tele van szorongással, és az értékek elvesztése fenyegeti. Ennek van ereje, hogy megváltoztassa ezt a világot!

A teremtés napján az ember megkapta a feladatot, hogy az egész látható világot, s mindenekelőtt a földet „keze munkájával” átalakítsa (vö. Ter 1,28). Ma az ember szorongva tekint munkája gyümölcseire: Hová jutott a látható világ átalakításával? Milyen jövő vár bolygónkra?

Ennek a bizonytalanságnak és veszélynek láttán gondolkodjunk el újból az ima hatalmáról! Az Úr feladatul adta az embernek az imát, hogy szívéből kiindulva alakítsa át a világot; hogy a Szentlélekben formálja át; hogy emberibbé tegye; hogy Krisztussal fölépítse benne az Isten országát. Nekünk keresztényeknek mindenekelőtt az imában rejlik az erőnk, ott forraszik reményünk.

Így mint ennek az istentiszteletnek kegyelmét és ajándékát azt kérem számotokra, amiért egykor Pál apostol könyörgött a római hívők számára: „Töltsön el benneteket a reménység Istene teljes örömmel és békével a hitben, hogy a Szentlélek erejével bővelkedjete a reményben” (Róm 15,13). És hozzáfűzöm: „hogy gazdagok legyetek Istenben, s így hitetek és reményetek gazdagságából másokat megajándékozhatatok a Szentlélek erejében.” Amen.

Lábnymok

Egyszer valaki azt álmodta, hogy az Úrral együtt menetelt az úton,
miközben életének egyes jelenetei
villantak fel előtte az égbolton.

Visszapillantott,
s két sor lábnyomot látott a homokban
egymás mellett haladva:
a sajátját és az Úrét. ...
Amikor az utolsó jelenethez érkezett, újból
visszapillantott a lábnyomokra.
És ekkor észrevette, hogy az út folyamán
sokszor csak egy sor lábnyom volt látható.

Arra is felfigyelt,
hogy az életének legkeservesebb szakaszainál fordult elő.
Bántotta a dolog és megkérdezte az Urat: Uram, Te megígérted, hogy
ha követlek téged, Te mindig velem jársz életem útjain.
De íme, a legnyomasztóbb esetekben csak
egyetlen sor lábnyom látható.
Nem értem, hogy éppen akkor hagytál volna el,
mikor leginkább szükségem volt Rád.

Az Úr így felelt:
Drága gyermekem, én szeretlek téged, és sohasem hagynálak el.
A megpróbáltatás idején,
amikor úgy szenvedtél, - amikor csak egy sor lábnyomot látsz, -
akkor karjaimra vettelek,
és úgy hordoztalak.

Mária- kegyhelyek

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Jásd-Szentkút

A jádsdi Szentkút már a kereszténység előtt szent hely volt. A közelében talált Árpád korabeli gazdag sírmező alapján valószínű, hogy itt élő elődeink is tisztelték a Szentkutat és környékét. A kereszténység felvétele után, a XII. században már itt állott a bencés szerzeteseknek Szent György vértanúról elnevezett apátsága (1164-ben alapították), ez azonban a török időkben teljesen elpusztult. A szerzetesek elmenekültek, a falu elnéptelenedett. A XVIII. században gróf Zichy István Trencsén és Túróc megyei szlovákokat telepített Jásdra. Ezt követően építettek Szűz Mária kápolnát az apátság romjai mellett. Azóta zarándokolnak ide és a közelében lévő Szentkúthoz a falu magyar, szlovák és német lakói, valamint a közelebbi és távolabbi környéken élő nép, hogy testi-lelki bajaikban gyógyulást, vigasztalást találjanak a Szent Szűznél.

Az első Szentkúti kápolna 1804-ben épült a Zichy család adományából. Többször átépítették és felújították. Századunk második felében jelentős építkezésekkel tették szebbé a Szentkutat és környékét, ekkor készült többek között a szembemiséző oltár és a keresztút is. Az ősi vízforrás a XVIII. század óta hirdeti Mária tiszteletét a Szűzanyára alkalmazott bibliai idézettel: „Aki iszik belőlem, még jobban szomjazik” (Sir 24,21).

A jádsdi plébániatemplomban lévő festett, fából faragott kegyszobrot győri búcsúsok hozták Jásdra. A XVIII. században készült hársfából, tölgyfa bera-kással. Szűz Mária jobb karján tartja a gyermek Jézust, mindkettőjük fején korona van. A kegyszobrot öltöztetik.

A kegyhely a Bakonyinak egy szép, békés völgyében fekszik. Várpalota, Zirc vagy Mór felől lehet megközelíteni. Ma is sok-sok zarándok keresi fel, főképpen a templom fő búcsújának napján, Mária nevenapján (szeptember 12-én). Menjünk el mi is, és őseink buzgóságával könyörögjünk a Szűzanyához, hogy legyen mindig velünk, óvja meg minden rossztól és vezesse újra Jézushoz magyar népünket, ne feledkezzék el Magyarországról, édes hazánkról!

K. D.

Leányfalusi lelkigyakorlat

Kedves Testvérek! Szeretettel meghívom Önt a Máriás Papi Mozgalom évi lelkigyakorlatára, amelyet Leányfalun, a Szent Gellért lelkigyakorlatos házban tartunk 2012. június 18-21-ig (hétfő délután 4 órától csütörtök 12,30-ig).

Ez a lelkigyakorlat egyúttal a Magyarországon a nagytalálkozónk is, ahol megbeszéljük **Mozgalmunk ügyeit**. Tehát nagyon fontos, hogy a helyi felelősök, amennyire csak tehetik, részt vegyenek. Jó, ha most minél többen összejövünk. Mozgalmunk tovább él, és ha az Úrnak az az akarata, akkor fel is virágozik. Csak engedd, hogy Szűzanya Rajtad keresztül is vezesse a Mozgalmunkat.

Jelentkezni lehet:

1. Nálam: Sóti János SJ, M. ul. Kralja Petra I. Karadjordjevica 7, 23.330 Novi Knezevac (Törökkanizsa), Szerbia (Srbija), telefon: 00381-230-81-016, e-mail: sotij@tippnet.rs

2. A helyi felelősödnél keresztül

3. Direkt a lelkigyakorlatos háznál: **Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház**, 2016 Leányfalu, Móricz Zsigmond u. 141, telefon: 26-383-212, e-mail: szentgellerthaz@katolikus.hu Web: szentgellerthaz.katolikus.hu

Sóti János SJ, országos felelős

A Máriának szentelt pap Mária tulajdona

P. Quartilio Gabrielli előadása a Máriás Papi Mozgalom Nemzetközi Lelkigyakorlatán, Collevalenza, 2010.

Kedves Pap testvéreim, épp most fejeződött be a „Papi Év”. Ebben a mai két elmélkedésben azt szeretném ajánlani, amit Mária kíván a Papjaitól „A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz” c. könyv üzenetei szerint.

„Mindannyian az én papjaim lesznek, akik felajánlják magukat Nekem, és mindazt megteszik, amit majd meghagyok nekik. Közel van az idő, amikor hangomat meghallják, amikor magam állok harcra kész seregem élére. Jelenleg fejlődniük kell nagy alázatban és kívánságom szerint. Szeretniük kell a Pápát és az Egyházat, maradjanak velük közösségben. Az Evangélium szerint kell élniük, és csak arról kell prédikálniuk. Ma igen nagy szükség van erre”. (1973. július 13.)

Nekünk a Máriás Papi Mozgalom Papjai számára az első kötelesség a *Szeplőtelen Szívnek tett felajánlás*, (vagyis) hogy megvalósíthassuk azt, amit (Mária) kér tőlünk: kövessük az ő rendelkezéseit, mely szerint élünk és csak Jézus Evangéliumát prédikáljuk egyesülve a Pápával és az Egyházzal.

„Én magam választom ki és nevelem a Mozgalom Papjait Szeplőtelen Szívem terve szerint. Sokfelől jönnek majd az egyházmegyékből, szerzetesrendekből és a különféle intézményekből. Ők alkotják majd *Papjaim seregét*. Én magam táplálom és nevelem őket. Felkészítem őket az Isten Országáért megvívandó közeli ütközetekre. Köztetek ne legyen vezető. Én magam leszek a ti vezérek. Ti mindnyájan legyetek testvérek, szeressétek, értsétek meg és segítsétek egymást. Egy a fontos: engedjétek, hogy Én neveljelek benneteket. Ezért szükséges, hogy egyenként mindenki ajánlja fel és szentelje magát Szeplőtelen Szívemnek. Bízátok magatokat teljesen Énrám, ahogy Jézus is teljesen reám bízta magát. A többi az Én gondom. Nagy szeretetet ébresztenek bennetek a Pápa és az Egyház iránt. Az Evangélium melletti hősiesség tanúságtételre készítetek fel benneteket, egyeseket vérük ontásáig” (1973. július 16.).

Ezért (Mária) maga az, aki kiválasztja azokat a meghívottakat, akikkel megalakítsa a saját seregét. Körülöttünk van sok más ismert pap. (Ők) nagyon is jók, egy időben még részt is vettek az MPM-ben, de most már nem tartoznak többé ide. Sajnos, más csoportokhoz tartoznak. Ha részt veszünk az MPM Papjainak a seregében, (akkor) szükséges teljesen (Máriának) ajánlani magunkat, hogy a szívünkben Ő alakítson minket, hogy nagy szeretetre gyűljünk a Pápa és az Egyház iránt. Néhány szóban: az MPM Papjának engednie kell, hogy kisgyermekként táplálja őt Az, aki Jézus Anyja és a mi Anyánk.

Az a Pap, aki Szeplőtelen Szívnek tett felajánlása által elfogadja, hogy Mária vezesse, (Édesanyánk) tulajdona lesz és a Szűzanya az ő Édesanyja lesz, íme mint:

„Én magam foglak kézen és mindenütt együtt leszünk. Olyan vagyok hozzád, mint az Édesanya, aki éppen az első lépésekre tanítja gyermekét... Anyád vagyok annyiban is, hogy nagyon féltetek téged, miként Mozgalmam valamennyi papjának is jó, féltő Édesanyja vagyok. Értsék hát meg: a

Mozgalomhoz való tartozáshoz egyetlen külsőségre, vagy jogi eljárásra sincs szükség. Elengedhetetlen azonban önmaguk teljes belső felajánlása, hogy papságukat tökéletesen Szeplőtelen Szívemnek ajánlják. Mondd meg nekik, egyedül ezt kérem, ezt kívánom tőlük. Mondd meg nekik, hogy ez az első, igazán fontos teendő, ha Papi Mozgalmamhoz akarnak tartozni... Megtanítom őket, miként kell minden dologtól elszakadniuk, hogy egyedül csak Jézusnak éljenek. Miként védjék meg Őt minden támadástól, miként szeressék Őt fenntartás nélkül az Evangélium betű szerinti valóra váltásában. Nagy szeretettel töltöm el őket az Egyház és a Pápa iránt, akit nagyon szeretek, és akit papjaim serege megvigasztal, megvéd és megment” (1973. július 29.).

Íme kedves Pap testvéreim, miként kéri tőlünk a Szűzanya, hogy teljesen Reá hagyatkozzunk, hogy Ő formálhasson bennünket, előkészítve minket a harc küzdelmeire, amit a Legszentebb Háromság bízott Reá ezekben a sötét időkben, melyekben élünk.

„Jézus most igen szomorú, sőt kesereg. Látja, mily sok pap távolított el engem lelkéből, feledkezett meg rólam életében, és borította homályba tiszteletemet sok hívő lelkében... Azt mondják, hogy Én – az Édesanya – elhomályosítottam azt a tiszteletet és dicsőséget, amely egyedül Fiamat illeti. Szegény fiaim, oly esztelenek és vakok! Értett hozzá az ördög, hogyan fogja meg őket. Azért vakultak meg ennyire, mert nem hallgattak sem Jézusra, sem Reám. Csak saját maguk, saját értelmük és saját kevélységük vezette őket, és így a sátán játékszerévé váltak... Ismét útra kell kelnem, hogy a papok közül megkeressem azokat a hűségeseket, akik hallgatnak rám és szeretnek... Szükségem van azonban alázatos és bátor papokra, akik készen állnak arra, hogy miattam kinevessék őket, és rájuk tapossanak. Ezekből az alázatos, kinevetett és eltaposott papokból alakítom ki seregemet. Ők teszik lehetővé számomra, hogy Jézushoz vezessek számtalan gyermeket, akik immár megtisztultak a nagy szorongatásban” (1973. augusztus 1.).

„Az én papjaimnak kell lenniük. Megismétlem neked: az *Enyémeknek*. Amióta felajánlották magukat Szeplőtelen Szívemnek, nem tartozhatnak önmagukhoz. Életük, lelkük, értelmük, szívük, minden jócselekedetük, sőt még a rosszak is, és minden hibájuk, mindenük az enyém, mindenük hozzám tartozik...

Kezemben engedelmeseknek kell lenniük az irgalmasság nagy terve szerint. Általuk végtelen sok lelket fogok megmenteni” (1973. augusztus 24.).

Mária papjainak seregét a Szűzanya alakítja, hogy gátat építsen a Pápa és a hozzá hűséges Egyház védelmére:

„Papjaim, akiket éppen Mozgalmamban egyesítetek a Sátán előnyomulásának a megfékezésére, nektek kell a Pápával együtt erős gátat képeznetek.

Terjesztenetek kell, amit mond, meg kell őt védenetek, mert a keresztet a történelem legnagyobb viharában kell hordoznia. A ti feladatotok, hogy Fiam megsértett becsületét megvédjétek, életetekkel, szavatokkal, véretekkel” (1973. augusztus 28.).

A Szentatya ezt a papi évet az egész Egyháznak ajánlja, de mondanám, különösképpen nekünk Mozgalmunk papjainak, mivel az Ars-i szent plébános példájára: „kifürkészhetjük, és újra felfedezhetjük a szentség nagyságát, ami minket mindig hasonlónak tesz Krisztushoz, a Főpaphoz, és ami minket megszentel az életünkben” (XVI. Benedek: Levél a Papi Év kezdetéhez).

Az Ars-i szent plébános mondta: „Egy jó pásztor, Isten Szíve szerinti pásztor, ez a legnagyobb kincs, amit a Jóisten ajándékozik egy plébániának. Az isteni Irgalmasságnak az egyik legnagyobb ajándéka”.

Mária Papja mindent (Máriával) tesz

Most kérdezzük: milyennek akarja Mária az ő Szeplőtelen Szívének szentelt Papjait?

Az első dolog, amit Mária kér, az az első kötelesség:

„Nekem adott felajánlásuk az az eszköz, amely lehetővé teszi számukra, hogy mindjobban behatoljanak Szeplőtelen Szívem belsejébe. Éreztetni fogom velük azt az édességet, amelyet egyedül az Édesanya ízlelhet meg saját gyermekeivel... Mit kell most tenniük fiaimnak, akik először gyűlnek össze?” (1973. szeptember 23.).

Az Anya akarja, hogy fiai készüljenek fel, és készek legyenek:

„-Fel kel készülniük, készen kell állniuk:

- *a rendelkezéseimre*, mert hamarosan hívom őket, és válaszolniuk kell hívásomra. Készen kell állniuk arra, hogy felhasználjam őket. A végsőig meg kell védeniük Fiamat, Engem, az Evangéliumot és az Egyházat...

- (fel kell készülniük) *a küzdelemre*, mert Ellenfelem rájuk szabadítja saját seregét. Kigúnyolják, lebecsülik, üldözik majd őket, és néhányat meg is ölnek. Én azonban mindig velük leszek. Megóvom, megvédem, és megvigasztalom őket, letörölvén könnyeiket, amelyre csak az Édesanya képes.

- (Fel kell készülnötök) *a Pápa megvédésére*, akinek már teljesen egyedül kell hordoznia az Egyház keresztjét. Eljön azonban az a pillanat, amikor szinte mindenki elhagyja őt, mint Jézust a Kálváriára vezető úton. Akkor ezek a fiaim majd megvigasztalják és megvédik őt, és megnyerik velem az Egyház legnagyobb küzdelmét” (1973. szeptember 23.).

Hogy elvégezze ezt a feladatot, (Mária) mind inkább Jézushoz hasonlónak alakít bennünket. Ezért készít fel bennünket.

„*Megadom neked, hogy új módon szemléljed a dolgokat.* Az én saját szemmel látsz majd mindent. Ami a világból való, az többé már nem érdekelhet, sőt mintha az mély fájdalmat keltene benned. Ezekről azt mondod majd, milyen üresek, mennyire haszontalanok...

Megadom neked, hogy új módon érezz. Az én Szívem szerint érzel majd. Szerető és szenvedőképesed rendkívül megnövekszik, mivel ugyanúgy fogsz érezni, fiam, ahogy anyád Szíve érez...

Megadom neked, hogy új módon gondolkodj. Jézus Szíve szerint és az én Szívem szerint gondolkodj majd, Istenben és Isten szemszögéből látsz majd mindent a Békesség Lelke szerint. Megadom neked a szív bölcsességét.

Látod, ilyennek kell lennie Mozgalmam minden papjának. Minthogy felajánlották magukat nekem, velem kell érezniük, látniuk és gondolkozniuk, mert egész életüket birtokba szeretném venni, szeretném megváltoztatni, életüket szeretném átalakítani Fiam, Jézus életéhez hasonlóan, aki elsőszülöttem többi sok fiam közül” (1973. október 20.).

Kedves papok, miért akar minket így felkészíteni a Szűzanya? Gondolom azért, mert a küldetés, amit Neki ránk kell bíznia, nagyon nehéz küldetés:

„Azt kívánom, hogy a döntő ütközetben legyenek Velem pap fiaim. Én vezetem őket, ők engedelmeskednek parancsaimnak, teljesítik kívánságomat, hallgatnak kéréseimre.

Öbennük nyilvánítom ki magam és az ő segítségükkel történik meg, hogy keresztüldöföm ellenségem szívét, és sarkammal taposom el fejét.

E papjaimnak azonban most hozzá kell látniuk a cselekvéshez. Az ő segítségükkel szeretnék visszatérni híveim közé. Mert belőlük, papjaim közül akarom kialakítani győzhetetlen seregemet” (1973. november 1.)

„Papjaim, főleg ti, hagyjátok el az üres és a felesleges dolgokat. Rendkívüli pillanatok ezek, szükséges, hogy csak Velem, Bennem és Értem éljete.

Legyetek éberek, álljatok készen! Hamarosan szükségem lesz rátok, mert elérkezett diadalmam ideje” (1973. december 1.).

Mária Szeplőtelen Szívének a diadala, ami által kiragadja a prédát az ellenfelétől, abban a pillanatban történik, amikor (az ellenfél) énekelni fogja a győzelmét. (Ez a diadal) rá van bízva a seregére, amelyet (Mária) a rejtekben készített elő.

„Bárcsak tudná Mozgalmam minden papja, hogy milyen gonddal választottam ki, neveltem és készítettem fel őket erre a nagy feladatra! Életükben mindennek, még a legjelentéktelenebb dolgoknak is meghatározott és mély értelme van. Emiatt szokjanak hozzá mindnyájan, hogy Velem együtt

olvassák saját életük csodálatos könyvét. Megadom nekik a szív bölcsességének adományát, és segítségemmel megértik azt, ami velük történik.

Hogy miért nem értik meg őket sokszor, hogy miért szenvednek, hogy miért oly elhagyatottak, miért esnek el. Mennyi sötét pillanatot és halálos gyötrelmet kellett életükben elviselniük ezeknek a szeretett fiaimnak! Ezek szükséges és hasznos pillanatok voltak azonban számukra: mert jobban birtokba vehettem őket, mert elszakítottam őket saját látásmódjuktól, érzelmeiktől, attól, hogy könnyen hozzátapadjanak bármihez. Elszakítottam őket eredményeiktől, javaiktól, sikereiktől, azért, hogy megtanulják, hogy az anyémek legyenek, hogy egyedül értem éljenek, hogy mindig az én kívánságaimat valósítsák meg.

Azt kívántam, tapasztalják meg, hogy semmire sem jók, hogy nem sokra tartják őket. Megadtam nekik a szív alázatosságának nagy ajándékát, a gyermekség lelkületét. Így érezhetik magukat egyedül csak az anyémnek, elveszítvén egyéb támaszukat és minden másba vetett bizalmukat, ami nem Én vagyok.

De Én ezekkel a kinevetett és megtiport szegény fiaimmal fogom nagy tervemet megvalósítani.

Ennek érdekében bízva Rám mindegyikük magát teljesen és minden pillanatban: Én majd szólok hozzájuk és megmondom kívánságaimat.

Ne féljete azoktól a nehézségektől és meg nem értéstől, amelyekkel útközben találkoztok. Mindenkor veletek leszek, és ti a megpróbáltatások ellenére mindig örömet fogtok érezni” (1973. december 19.).

A misszió, amelyre Mária hív minket, oly nehéz de ugyanakkor oly könnyű misszió (is), mert Ő maga lesz az, aki bennünk működik.

„Most megérted fiam, hogy mi mindent teszek már most a Papjaim közt lévő hűséges lelkekért.

Hívni fogom őket, és ők majd válaszolnak nekem. Befedem őket szepőlótel palástommal, és legyőzhetetlenek lesznek. Jézus kiárasztja reájuk Lelkét, aki az én lelkemet betöltötte, és átalakulnak.

Úgy ajándékozom nekik Jézust, Fiamat, ahogy csak az Édesanya tudja ezt megtenni, és ők csak Rá hallgatnak, csak Őt szeretik, és Őt hirdetik hűségesen az Evangélium szerint. És általuk újul meg teljesen az Egyház” (1973. december 28.).

Cönákulumok

Szűzanya tőlünk csak egy dolgot kér, ami ugyanaz, amit Jézus kér az apostoloktól:

„Amikor Mozgalmam két vagy három Papja összegyűlik Értém, Magam is köztük vagyok. Átalluk és bennük nyilvánítom ki magam, elsősorban akkor, amikor e Papok imában egyesülnek. Ezért szükséges, hogy Mozgalmam Papjai kezdjenek találkozni, kezdjenek egybegyűlni. Nem szükséges, hogy sokan gyűljenek össze: kettő vagy három is elegendő lehet. Váljanak e találkozók igazi közvetlen Cönákulumokká...

Miért akarom, hogy a Cönákulumokban Velem egyesüljenek?

– *Azért, hogy Velem maradjanak:* hogy Én magam táplálhassam, alakíthassam és nevelhessem őket a Nekem tett felajánlásban. Hogy igazán az én Papjaim legyenek, bennük és általuk nyilatkozhassak meg.

– *Azért, hogy főleg Velem imádkozzanak.* Amikor Papjaim együtt imádkoznak, és amikor Velem imádkoznak, mekkora hatása van akkor imájuknak!...

– *Azért, hogy szeressék egymást* és igazi testvériségben éljenek az Édesanya társaságában. Szükséges ma, hogy papjaim ismerjék, segítsék és valóban szeressék egymást, mintha testvérként egyesítené őket az Édesanya...

– *Azért, hogy várjanak a döntő pillanatokra,* amelyek mindjobban közelednek. Közel már az idő, amikor szegény Papjaim közül néhány, akit becsapott és elcsábított a sátán, nyíltan fellép Fiam ellen, Énellem, az Egyház és az Evangélium ellen.

Akkor papjaim seregének, amelyet felkészítettem és magam vezetek, ki kell lépnie rejtekségből, hogy mindenkinek bátran hirdesse Fiam istenségét, az Evangélium minden igazságát, valamint kiváltságom létezését, és azt, hogy a hierarchikus Egyháznak szükséges egységben maradnia a Pápával és az ő fennhatósága alatt” (1974. január 17.).

Milyeneknek kell lenniük Mária Papjainak

Annak a Papnak, akit Mária akar, egy (olyan) Papnak kell lennie, aki bízik és teljesen (Máriára) bízta magát, abban is, ami az életet és a megélhetési eszközöket illeti.

„Papjaim legyenek szegények Fiam, Jézus példája szerint: mégsem fog hiányozni soha semmijük, ami a megélhetőséghez és a tisztességes élethez szükséges.

Édesanya vagyok, és gondom van erre is. Hogyha szükséges lesz, akkor majd nagy, rendkívüli, szinte csodás dolgokat művelek... Ne nyugtalankodjanak, és ne aggódjanak Papjaim az élelem és a ruházat miatt. Mint kis gyermekek, engedjék, hogy Édesanyjuk legyen az, aki mindenről gondoskodik.

Kizárólag gyermekeim üdvösségével törődjenek állandóan, akik napról-napra többen tévednek el és esnek a sátán kezébe. Nem érzik át egyre növekvő anyai

fájdalmamat?... Éljenek csak mindig Reám tekintve, Velem maradva, Bennem szeretve, Általam imádkozva. Arról ismerik majd fel bennük Mozgalmam Papjait, hogy mennyire engedik magukat birtokba vennem” (1974. január 23.).

„Szeretett fiaim, engedjétek valóban elszakítani magatokat mindenről. Látjátok: nem hibáitok, bukásaitok, nagy akadályozottságotok hiúsítanak meg benneteket abban, hogy egészen enyéim legyetek, és nagy tervem rendelkezésére álljatok. Ó, nem! Sőt számotokra mindez nagy ajándék, mert abban segítenek, hogy kicsinek érezzétek magatokat, és kicsinyek is maradjatok. Kicsinységetek mértékét mutatják meg számotokra.

Kötődéseitek állítják az egyetlen akadályt, azok hiúsítanak meg benneteket abban, hogy egészen enyéim legyetek. Mily sok kötöttségetek van még, fiaim! Magatokhoz, személyekhez, bár jók és szentek ők, tevékenységekhez, elgondolásaitokhoz, érzelmeitekhez. És ezeket egyenként el fogom szakítani, hogy egyedül csak az enyéim legyetek” (1975. február 15.).

Egy másik tulajdonsága (ennek) a seregnek, amelyet Mária az ő Szeplőtelen Szívében készít elő: a „kis fiaim rejtett serege”.

„Ez az a sereg, amelyet készülök megalakítani, ez papjaim serege, amelyet a világ minden részéről most gyűjtök össze. Kis fiaim rejtékben élő serege, akik Szeplőtelen Szívemnek ajánlották magukat. Egyre hasonlóbba teszem őket Magamhoz, hogy Jézus felajánlhassa őket az engesztelés és a jóvátétel jeléül az Atyának.

Ezért megismétlem nektek, ne figyeljétek mindazt a rosszat, amely egyre terjed, és mindenhova behatol. Ne figyeljétek azt a sok bajt, amelyet a sátánnak sikerül elhintenie az Egyházban.

Egyedül Rám figyeljétek és arra a nagy jóra, amelyet Édesanyátok készülni tenni csendben, Szívére vonván egyre több Papfiát. Minden másra csukjátok be a szemeket és csak erre a csodálatos valóságra nyissátok ki azt.

Ezért még (azt) kérem tőletek, fiaim, hogy éljétek gyermeki ráhagyatkozás és biztos bizalmatok lelkülete szerint az Én Szeplőtelen Szívemben” (1976. július 16.).

Mária Papját nagy bizalom hatja át

Egy másik nagyon fontos dolog, amit a Szűzanya kér tőlünk, (az az), hogy formálhassa seregét, és hogy (az) ellenálljon az ellenfele kísértéseinek, aki soha (még) nem tört rá úgy a Papokra, mint ezekben az időkben.

„Bizalmatlanságot és szenvedést akar bennetek kelteni. Szervedést okoz nektek alattomos és megtévesztő eljárásával. Végül kételyt kelt bennetek, hogy nem Én választottalak ki benneteket és nem is szeretlek titeket. Teljesen

meggyőző nagy nyomorúságokról és érezteti veletek emberi törekényeségeket. Azért, hogy lelketeket megbénítsa, és így ártalmatlanná tegyen, mindenféle kísértéssel támad meg benneteket. Vigyázzatok, szeretett fiaim: ez ellenfelem kelepéje. Titkos fegyvere ez, amelyet ellenetek fordít. Mérgező harapása ez, amellyel kicsiny sarkamnak igyekszik ártani... Édesanyátok ma fel szeretné fedni előttetek (a sátán) cselszövéseit, és meg akar óvni tőlük.

Az én liliumaim vagytok, és ezért gyötör gyakran titeket (a sátán), elképzelésekkel, kísértésekkel és tisztátalan képekkel. Legyetek derűsek, bízzatok. Úgy ragyogjon fel ma teljes tisztaságotok, mint még soha, Isten és Égi Édesanyátok előtt, aki oly tündöklő és érintetlen. Tisztaságotok abból az ajándékból születik, amelyet akaratotok újít meg életek legnagyobb szenvedésében... Átélt szenvedésetek az a rettenetes fegyver, amelyet ellenfelemtől Paptestvéreteket elszakítom. Már hosszú évek óta tartja őket fogva rabslugaságban” (1977. július 8.).

„*Az én rózsáim vagytok*, akiknek csak Fiam, Jézus számára és az én számomra kell illatoznotok.

Emiatt állít csapdát nektek a sátán, úgy, hogy teremtményeket hoz szívetek közelébe, és észrevétlenül igyekszik benneteket hozzájuk kötni... Gyakran mutat nektek jó, sőt erényes teremtményeket, akik rendkívüli adományokat kaptak, de mégis megakadályozhatják Jézus iránti szereteteket, amelyet szeretnék egyre tisztábbá, állandóbbá és tökéletesebbé tenni...

Szeretett fiaim, jöjjetek mind Hozzám, mert olyan kicsinyek, bizonytalanok és alkalmatlanok vagytok. Jöjjetek, mert mindnyájan kisgyermekeim vagytok, mert Rám van szükségetek a tökéletes szeretet útján.

Az én ciklámenjeim vagytok belső kicsinységetek, gyermeklelkűségetek miatt. A sátán kelepébe ejt az éreztetvén veletek, hogy felnőttek és biztosak vagytok, hogy biztonságotok oka önmagatokban, elgondolástokban, cselekedetetekben van. És mivel a kicsinyek tulajdonsága a bizalom és a ráhagyatkozás, ezért kísért benneteket kétellyel és bizalmatlansággal reátok vonatkozó tervemmel kapcsolatban.

Igyekszik meggyőzni benneteket, hogy nektek kell cselekednetek, hogy nektek kell szerveznetek és végrehajtanotok, hogy egyedül tőletek függ minden. És ti egyre többet tesztek és engem nem hagytok cselekedni. Már nem tudlak vezetni benneteket, mert így nem vagytok képesek engedelmeskedni. Ha nem maradtok ilyen kicsinyek, tervemet nem lehet végrehajtani...

Válaszoljatok erre a mindig és egyedül Belém vetett hősies bizalommal. Csak erre van szükségem tőletek, kis gyermekeim” (1977. július 8.).

A r ó z s a f ü z é r

A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot

Sok medjugorjei zarándok szívébe és emlékezetébe fogadta Vicka Ivanković-Mijatovićot. Azt a melegszívű, nyitott, kedves lányt, aki hétfőnként tanúságot tesz a Boldogságos Szűz Máriával való találkozásairól a régi, kékre festett, szülői háznál, a Jelenések hegyének tövében. Vicka választottjával, Marióval családot alapított és új otthonukba költöztek, Krehin Gradac községbe, mely nem messze fekszik Medjugorjétől. A Glasnik Mira újságíróját őszinte örömmel, nyitottan, mosolyogva fogadta. A beszélgetés közben kislánya, Mária Szofia kíváncsian és buzgón segédkezett, miközben ő Ante nevű kisfiát altatta. A tea mellett folytatott beszélgetés sok mosolyt és vidámságot csalt elő háziakból. Kellemes találkozás volt a közkedvelt medjugorjei látnokkal, akiből megingathatatlan biztonság és őszinteség sugárzik, miközben gyengéden, de szorosan ölelte magához kislányát.

– Édesanya, feleség, olyasvalaki, aki megéli a szív, az élet teljességét. Mig nézem Önt, másnak tűnik, mint az a Vicka, akit gyakran láttunk a kék háznál, miközben tanúságot tesz a zarándokoknak.

– Ez így van. Gyakran mondom, hogy ezt nem lehet összehasonlítani a Szűzanyával való találkozással és az Ő szépségével, vagyis a vele való találkozás szépségével, mert nincs hozzá hasonló szépség. Az anyaság más módon szép, különös örömmel és megelégedettséggel teli. Isten megadta nekem ezt a kegyelmet, és ez valóban kivételes ajándék. Érthető, hogy ez idő alatt nem tudok a zarándokok szolgálatára lenni, mert az élet ajándékát kaptam, melyet örömmel őrzök és nevelek. Hálát adva a kegyelemért, életünkkel többféle módon is tanúságot tehetünk.

– Életének csodálatos időszaka ez, különösen akkor, ha arra gondolkodunk, hogy súlyos betegként járt fel a Kríževacra és a Jelenések hegyére.

– Ha szenvedni szeretnénk vagy valamit tenni Isten dicsőségére, akkor arról nem sokat beszélünk. Ha Isten valóban szenvedést, áldozatot kér tőlünk, akkor azt teljességben és alázatban kéri. Csak Ő és én. A szenvedés lényege, hogy valóban megtegyük azt, amit Isten kér tőlünk, és teljesen közel legyünk hozzá. Ő tudja, hogy miért ad vagy vesz el tőled valamit.

– Egyik üzenetében azt mondja a Szűzanya, hogy addig marad velünk, míg a Magasságbeli megengedi neki.

– Rögtön az jut eszembe, hogy a jelenés első napjaiban bíztattak bennünket: „Kérdezték meg a Szűzanyát, mennyi ideig marad velünk?” És mi megkérdeztük: „Drága Szűzanya, a többiek nevében kérdezzük, mert szeretnék tudni...” Ő azt válaszolta: „Untatlak benneteket?” Ez mélyen és keményen érintett engem, úgyhogy elhatároztam, soha többé nem fogom feltenni ezt a kérdést. Ugyanakkor tudom, hogy az emberek nem rossz szándékból kérdezték. Hogyan untathatna bennünket a Szűzanya? Ő nem csak nekünk adta ezt a választ, hanem megértettem, hogy az egész világnak szól. Ezért mondja ebben az üzenetében, hogy „Addig maradok, míg a Magasságbeli ezt megengedi.” És azt is mondta: „Én csak a kegyelmek közvetítője vagyok, amit a Magasságbeli ajándékoz nekem, azt adom nektek.” Mi kérjük a Szűzanyát: Szűzanya, kérd Fiadat! Ő közvetítő köztünk és Jézus között.

– Az Ég és a Föld számos találkozásakor szerte a világban, de különösen Medjugorjében, Isten arra kér bennünket, hogy az irgalmasság továbbra is előzze meg az Ő igazságosságát. Mondhatjuk ezt így?

– Látja, ez nem kérés, hanem tiszta, mérhetetlen szeretet. Isten nem maga miatt kér bennünket, hanem azért, mert már nem tud más módon közeledni hozzánk. Elküldi Édesanyját, jelenlétét, és így mindent nekünk ad. Az egész Menny itt van, de mi annyira vakok, süketek vagyunk, hogy semmit sem értünk. Isten egyszerűen szeret bennünket és reméli, hogy erős szeretetével legalább egy kicsit meg tud változtatni minket. Az ember rövid idő után átadja magát Istennek, majd ezután visszatér szükségleteihez és imádsággal folytatja, melyről ő maga dönt. A Szűzanya ezért ajánlja, hogy minden nap, lépésről lépésre kell haladnunk Isten felé, úgy, hogy nem helyezzük kívánságainkat és szándékainkat az első helyre. A Szűzanya azt mondja: „Ti imádkozzatok tervem és Isten tervének megvalósulásáért, és mindazt, amire szükségetek van, mi tudjuk legjobban, hogy mikor fogjuk megadni nektek. Ezért nem kell sokat imádkoznotok, inkább imádkozzatok tervem és Isten tervének beteljesedéséért, és a megfelelő pillanatban megkapjátok hálánk ajándékát.”

– Ez igaz válasz lesz sokak számára.

– Aki választ keres, meg fogja kapni. Ha nyitott a szívünk és szeretnénk tenni valamit, akkor nem kell félnünk. A legnagyobb probléma a szívünk. A Szűzanya üzeneteit megérthetjük ésszel és értelemmel, tudományosan kifejtett filozofálással, de ha minden egyes szót nem fogadunk a szívünkbe, akkor mindez nem ér semmit. Jézus és a Szűzanya senkinek sem fogja mondani, hogy valamit tennie kell, hanem mindig lehetőséget ad az újrakezdéshez.

Mindenkor arra hívlak benneteket, hogy érezzétek az igazi szeretetet, az igazi szeretetet pedig csak egyféleképpen lehet megtalálni, Jézusban és a Szűzanyában. Minden más múlandó.

– ***A világ mindig elég hatalmas ahhoz, hogy egy kissé megkárosítson bennünket.***

– A probléma nem a világban van. A világ nem földrajzilag rendeltetett erre, és nem jelent erőszakot, épületet vagy falat. A világ mi vagyunk, mindannyian a világ része vagyunk. És ha azt mondjuk, hogy a világ megkárosított, akkor ez nem igaz, mert mi magunkat károsítottuk meg. Fontos megértenünk, hogy mindannyian a világ része vagyunk. Ezért ha mindannyian megváltoznánk, ha jót tennénk a világért, akkor a világ felvirágozna.

– ***Mit mond a Szűzanya a családról, az Ön családjáról?***

– Családom példakép kellene legyen sokak számára. A Szűzanya azt kéri, hogy a családok újítsák meg a rózsafüzér imát, de a legfontosabb, amit kér tőlünk a közösség, az az egység: mindannyian a családban találjunk időt arra, hogy együtt lehessünk. Ha az ember őszintén tesz valamit, azt akarja követni, amit a Szűzanya mond, akkor ő lassan-lassan a cselekedeteivel válaszol családjának. A legfontosabb, amit a Szűzanya mond nekünk az, hogy imádság nélkül nincs jövő. Az imádságnak kell lennie az első helyen az életünkben. Ha családjában elkezdünk imádkozni, akkor lesz párbeszéd, mosoly és minden jó, és mindez összhangban lesz Isten akaratával. Ha az ember nem imádkozik, nincs ideje sem önmagára, sem a családjára, akkor széthúzás támad a családban. Ha azonban minden nap munka előtt imádkozunk, ha a napot térdelve kezdjük, akár csak kettő vagy öt percig is, és azt mondjuk: Istenem, köszönöm neked ezt a napot, és benne önmagam, jól vagyok, és itt vagyok, készen a Te szolgálatodra, akkor ezzel megtettük a legszükségesebbet. Napunkat és önmagunkat Isten kezébe helyeztük. Este összegyűjtjük a családjunkat, hálát adunk Istennek ajándékaért, hogy jól vagyunk, hogy a családjunk is jól van, Isten kezébe helyezünk mindent és elmegyünk aludni, mert holnap új nap kezdődik, melyet újra hálaadással és imával kell kezdenünk.

– ***Meglátogatja-e Önt még minden nap a Szűzanya, és még mindig ugyanolyan-e, mint kezdetben?***

– A Szűzanya még minden nap meglátogat, és kicsit sem változott, de mi annál inkább. Néha megváltozik az arca, valamilyen benyomás hatására, a hangulata többé-kevésbé vidám vagy szomorú. Érkezését háromszori fényvilanás jelzi. Szürke ruhája van, fehér a fátyla, csillagból korona van a fején, a szeme kék, fekete a haja, és az arca pirosposzsgás. Lebeg a levegőben egy

szürke felhőn, lába nem érinti a földet. Ünnepeken: Húsvétkor, Karácsonykor, Nagyboldogasszony ünnepén, és a születésnapján arany ruhában jelenik meg. Karácsonykor karjában a kis Jézussal érkezik. Egy alkalommal, néhány évvel ezelőtt, Nagypénteken a felnőtt Jézussal jelent meg, akinek testét sebek borították. Nagyon meggyötört volt, a fején töviskoronával. A Szűzanya azt mondta: „Eljöttem, hogy megmutassam nektek, mennyit szenvedett értünk Jézus.”

A születésnapunkon a Szűzanya gratulál nekünk, születésnapján pedig mi köszöntjük fel Őt. Kezet fogunk és megpusztiljuk egymást. Ő normális személy, élő, ugyanúgy, mint mi. A Szűzanya szépsége leírhatatlan, semmihez sem hasonlítható, mert ezen a Földön nem létezik hozzá hasonló szépség. Egyszer megkérdeztük tőle, hogy miért olyan szép, mire Ő a következőképpen válaszolt: „Szép vagyok, mert szeretek. Kezdetek el ti is szeretni, és ti is szépekké váltok. Az igazi szépség nem a külső szépség, hanem a lelkünk és szívünk mélyéből fakad. Ti manapság túl sokat foglalkoztok a külsőtökkel, mert elfelejtettétek a belső szépség fontosságát. Én arra hívlak és kérlek benneteket, hogy kicsit jobban figyeljete a belső szépségre, a külső pedig magától fog jönni, ezért nem kell aggódnotok.”

– ***Nagyon érdekes történet, amikor Ön és Jakov a Mennysorszámban voltak, szó szerint. Hogy is volt?***

– Ez szó szerint így igaz! Nem a jelenés ideje alatt történt, hanem délután, mielőtt a templomba indultunk a rózsafüzérre. Betértünk Jakovékhoz, és megkértük megboldogult édesanyját, hogy készítsen nekünk uzsonnát. Míg ő lement a konyhába, mi a felső, kis szobában voltunk. A fotóalbumban a családi fényképeket nézegettük. Egyszer csak Jakov, aki az albumot fogta, hirtelen eldobta, majd térdre borult. Én is mellette találtam magam. A Szűzanya meglepett bennünket. 15 óra 20 perckor érkezett, és ebben igazán nem is reménykedtünk. Azt mondta: „Most te és Jakov velem jöttök, hogy lássátok a Mennysországot, a Poklot és a Tisztítótüzet.” Jakov a következőt mondta válaszul: „Drága Szűzanya, vidd el Vickát, mert neki több testvére van, de én egyedül vagyok!” Jakov azt gondolta, hogy ha elmegyünk, akkor többé nem fogunk visszajönni. Én arra gondoltam, hogy hány napig, hány órán át utazunk odáig, és vajon az Ég felé vagy a Földön fogunk utazni?! De hála Istennek, minden úgy lesz, ahogyan a Szűzanya mondja, nem szóltam semmit, csak azt gondoltam, legyen az Ő akaratára szerint.

Ekkor a Szűzanya megfogta a jobb kezemet, Jakovnak pedig a bal kezét, és elvitt bennünket. A mennyezet egyszerre csak megnyílt felettünk, pont annyira, hogy át tudtunk menni. Egy szempillantás alatt a Mennysorszámban voltunk. Egy határtalan hely volt, olyan ragyogó fény töltötte be, mely nem létezik a Földön. Az emberek szürke, rózsaszín és sárga ruhában voltak.

Sétáltak, imádkoztak, énekeltek, és kicsi angyalok vették körül őket. A Szűzanya a következőket mondta: „Nézzétek, mennyire boldogok ők, akik a Mennysországból vannak.” Olyan boldogság volt ez, melyet nem lehet szavakkal leírni, nem létezik ilyen boldogság a Földön.

A Tisztítóház is egy nagy terület volt, de itt nem látszottak az emberek. Hamuszürke volt minden, és azt lehetett érezni, hogy az emberek ránagatóztak és dörömböltek. Világosan lehetett érezni, hogy értük sokat kell imádkozni, mert szükségük van az imáinkra ahhoz, hogy kiszabaduljanak a Tisztítóházból. A Pokol közepén hatalmas tűz ég. A Szűzanya először megmutatta, hogy milyenek voltak ezek az emberek normális állapotukban, és azután hogyan jönnek ki a tűzből különböző állati alakokat öltve, mintha soha nem is lettek volna emberek. És minél mélyebbre zuhannak a tűzbe, annál inkább Isten ellen vannak. A Szűzanya megmagyarázta, hogy azok, akik a Pokolban vannak, saját akaratukból mentek oda, így akarták. Azok az emberek, akik itt élnek a Földön, és mindent Isten akarata ellen tesznek, ők már itt is a pokolban élnek, a sorsuk ott csak tovább folytatódik. A Szűzanya azt mondja: „Sok ember, aki itt él a Földön, azt gondolja, hogy a halállal minden befejeződik. Tévednek, mert ti itt a Földön csak átutazók vagytok.”

– **Sokan vannak, akik nem szeretnek hallani a Pokol létéről.**

– Igen, sokan vannak, akik azt kérdezik tőlem, hogy néz ki a Mennysországból, milyen a Tisztítóház. A Pokolról azonban nem kérdeznak. Azt gondolják, és igazuk is van, hogy Isten mérhetetlen szeretet, és senkit sem fog a Pokolba küldeni. A Szűzanya ezt különös módon érzékeltette, és a következőket mondta: „Isten senkit sem fog a Pokolba küldeni, így mi magunk döntjük el, hogy hová szeretnénk menni, szabad akaratot kaptunk. Így azok a személyek, akik a Pokolban vannak, a saját akaratukból mentek oda. Minden embernek van lehetősége itt a Földön megjavulni, bűnbánatot tartani és kiérdemelni a Mennysországot. Csakis rajtunk áll, hogy mennyit teszünk ezért.”

– **A Szűzanya korábbi üzeneteiben gyakran említette, hogy a Sátán nagyon erős.**

– Nemcsak a korábbi üzeneteiben említi, hanem a mostaniakban is. A Sátán erős, és minden szabad pillanatot kihasznál, mert jól tudja ugyanis, hogy hol vagyunk a legérzékenyebbek. Fő célja, hogy tönkregye családjainkat, hogy minél több viszályt, széthúzást szítson.

– **A nagy kegyelmek ideje van.**

– Igen, a nagy kegyelmek idejét éljük, és azt gondolom, hogy míg a Szűzanya velünk van, ez hatalmas, felbecsülhetetlen kegyelem. És ez mindannyiunk számára egyformán megadatott. Nincs különbség, mert nem a neked és a nekem

szóló kegyelemről van szó, hanem a kegyelem felkínáltatott mindenki számára. Csakis rajtunk áll, hogyan válaszolunk, hogyan fogadjuk be.

– **Ki vezeti a beszélgetés fonalát, a Szűzanya vagy Vicka?**

– Néha Ő, néha én. Attól függ, hogyan alakul a beszélgetés.

– **Van-e még valami, amit eddig nem mondott el a Szűzanya?**

– Alapjában véve mindent elmondott, kivéve azt, ami a jövőben fog megtörténni. Amikor eljön ennek az ideje, nyilvánosságra kerül. A Szűzanya azt mondja, sok új üzenete van számunkra, de még nem tudja elmondani, mert még az eddigieket sem fogadtuk el. Nem élünk úgy, ahogyan ő kéri. Sokan mondják, hogy a Szűzanya mindig ugyanazt mondja, egyformák az üzenetei, mindig hasonlókat kér. De mi mást tehetne az Édesanya, amikor oly sokan vannak azok, akikre érvényes a mondás: - az egyik fülükön be, a másikon pedig ki - és a szívükben nem marad semmi. Ő a legegyszerűbb módon, a legegyszerűbb jelenlétével, minden erejével arra törekszik, hogy megértsük üzeneteit, de mi nem értjük, és mindig valami újról szeretnénk tudni. Senki sem érdeklődik arról, hogy mit mondott eddig. Ez azt jelenti, nem érdekel bennünket, hogy mit mondott a Szűzanya, hanem kérdéseinkkel igazoljuk önmagunkat, mert üresek vagyunk. Ha elfogadjuk és elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni, hogy egyetlen szava sem ugyanaz.

A Szűzanya minden hónap 25-én ad üzenetet az egész világnak. Az első években a Szűzanya minden csütörtökön adott üzenetet. Miért nem ad most is minden csütörtökön üzenetet? Mert azt gondolta, hogy az túl sok számunkra. Egy üzenet sem hosszabb harminc szónál. Mintha ezzel azt ajánlaná, tessék, itt van, lehetőséget kínálok számotokra, hogy lássam, mennyire vagytok készen, mennyit fogtok tenni?! Az üzenetet a szívünkbe kell helyeznünk, meg kell élnünk, hogy ha majd a következőt kapjuk, azt is készek legyünk befogadni. Alig hogy elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni minden szavának fontosságát.

(fordította: Sarnyai Andrea)

Örömeiben sírva fakadt

Egy Ausztráliába házasodott hölgy, Ružica, aki harmadszor jár Medjugorjében, érdekes történetet osztott meg velünk egy megtért fiúról, a hit igaz útjára való visszatéréséről, és mindez újra csak Medjugorjéhez kapcsolódik.

„A fiút Denisnek hívták. Több, mint ezer fős csoporttal osztotta meg tanúságtételét. Később én is beszélgettem vele. Melbourn-ben bűnözőként élt.

Sydneyben elfogták és ebben a városban ítélték el. Míg a büntető ítéletre várt, egy laikustól kapott egy Medjugorjéről szóló könyvet. A könyv a jelesenésekről írt és néhány ima is volt benne.

Elkezdte olvasni a könyvet és közben sírásra fakadt. Semmit sem aludt azon az éjszakán, felismerte bűneit és szörnyű életét. Amikor rabtársai látták, azt vették észre, hogy történt vele valami, különös változást érzékeltek. Ezen a napon veszekedés tört ki a rabok között, melyben ő szokása szerint verekedett volna, de most nem reagált a helyzetre, amit a többiek meglepetten vettek tudomásul. Másnap az egyik rab megütötte őt, és minden véres lett, de ő erre sem reagált. Megértette, hogy elkezdett változni, imádkozni és rabtársait is bevonta az imába. Imacsoportot alapított, annak ellenére is, hogy a rabok többsége nem katolikus volt. Imádkozott velük és értük. Már korábban elveszített minden kapcsolatot családjával, feleségével és két gyermekével. A második gyermekét még sohasem látta. Most levelet írt a feleségének és felvette vele a kapcsolatot.

Aztán elérkezett az ítélet napja. Amikor imádkozott, azt mondta magának, hogy csak az igazat fogja mondani, akkor is, ha az ügyvéd állandóan le akarta beszélni róla. Amikor elérkezett az ítélet napja igazat mondott és elmondta azokat a dolgokat is, amiért nem emeltek vádat ellene és büntetteit, melyekről a bíróság eddig nem tudott. Ez meglepetést okozott. Elmondta az igazságot életével kapcsolatosan és megosztotta megtérésének történetét is. Ezt még nagyobb meglepetés követte: a bíróság felmentette.

Hazament. Kibékült a feleségével és szüleivel. Ma csodálatos életet él a feleségével és a gyermekeivel. Felhívja mások figyelmét arra, hová vezet a tisztátalan élet. Összegyűjti a fiatalokat és tanítja őket. Főként a rabokkal dolgozik, segíti őket... Minderről a székesegyházban tett tanúságot. Figyeltem a sorfalat álló embereket, újságírókat, akik várták beszédét. Úgy tűnt nekem, hogy örömeben mindenki sírt, amikor hallották beszédét és tanúságtételét. A püspök is örömeben sírva fakadt, amikor hallotta, hogyan változott meg Denis élete... Hiszem, hogy ez az emlékezetes tanúságtétel nagyon fontos. Ausztrália gazdag ország, lélekben mégis szegény... Képzeltetik, hogy milyen nehéz megélni a hitet... Lelkileg nagyon szegények vagyunk... Hiszem, hogy Medjugorje megkerülhetetlen, jelen pillanatban Medjugorje és az üzenetek élnek. Ezek az üzenetek az életünkhöz kapcsolódnak. Mi a horvát nép legboldogabb korosztálya vagyunk, mert abban az időben élünk, amikor a Szűzanya üzen nekünk. Ettől az örömtől, sírnék.” – mondja ez a kedves zarándok.